

FactCheck:HELLAS

Μία διαφορετική φωνή από Γερμανία

Νούμερο 4 –Ιούλιος 2015

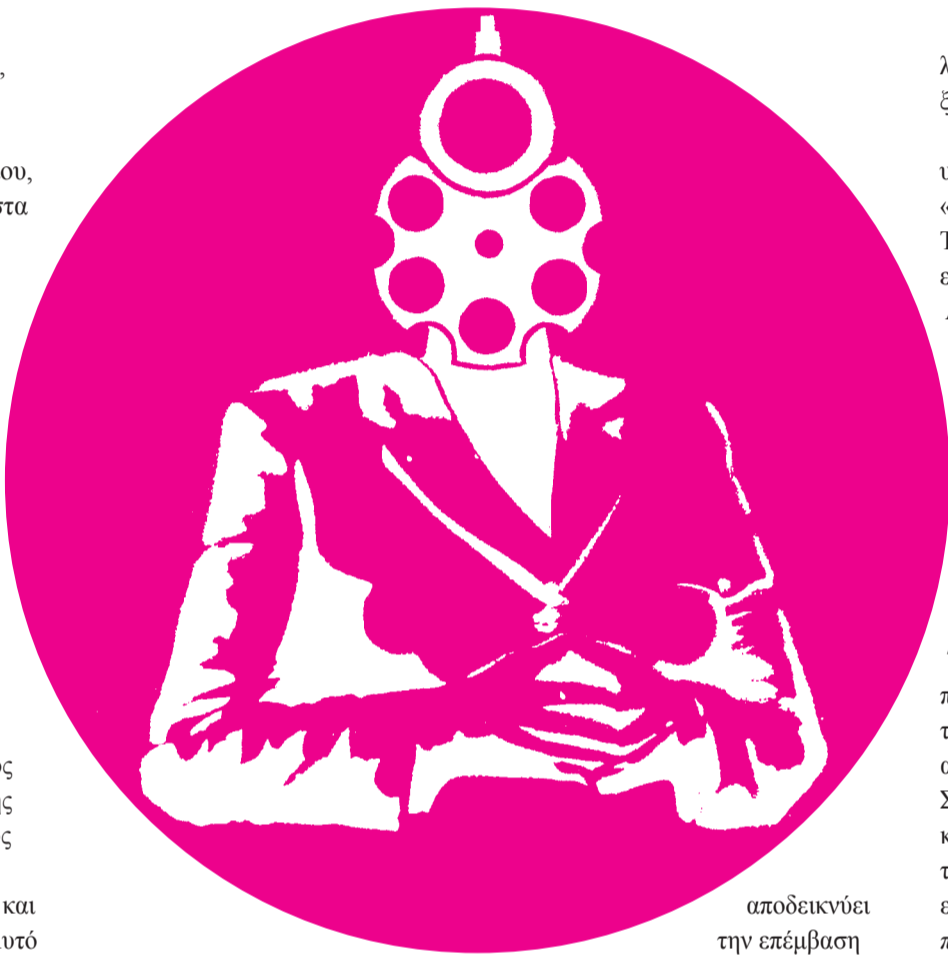
Νίκος Χειλάς: Συζήτηση για και γύρω από τον ΣΥΡΙΖΑ (σελ.3) + + + Άντιε Φόλμερ: Δημοκρατία – Αρχή και τέλος στην Αθήνα (σελ. 3) + + + Η κυβέρνηση της Βόννης και τα ναζιστικά εγκλήματα στην Ελλάδα (σελ. 4) + + + Πρόσφυγες στη Βόρεια Ελλάδα (σελ. 6/7) + + +

Η ελπίδα που χάνεται - η αλληλεγγύη που μένει

Το τρίπτυχο των γεγονότων, που έλαβαν χώρα στην Ελλάδα σε διάστημα 8 ημερών, από τις 5 ως τις 13 Ιουλίου, είναι ακραίο. Αυτό συνοψίζεται στα εξής: Νίκη της δημοκρατίας στο δημοψήφισμα της Κυριακής, 5 Ιουλίου - χειρονομία υποταγής και μία τελευταία κίνηση προς ιθανό συμβιβασμό από το ελληνικό κοινοβούλιο την Παρασκευή, 10 Ιουλίου - συνθηκολόγηση άνευ όρων του πρωθυπουργού Αλέξη Τσίπρα τη Δευτέρα, 13 Ιουλίου. Η αφετηρία και το τέρμα αυτών των τριών σταδίων έχουν ιστορική σημασία σε αυτή την πρόσφατη ελληνική τραγωδία.

Στις 5 Ιουλίου, το 61,3% των Ελλήνων πολιτών που πήραν μέρος στο δημοψήφισμα ψήφισε υπέρ της απόρριψης του νέου προγράμματος λιτότητας, το οποίο ήθελαν να επιβάλουν στη χώρα η ΕΕ, η ΕΚΤ και κυρίως η γερμανική κυβέρνηση. Αυτό συνέβη παρά το γεγονός ότι το 80% των ελληνικών μέσων ενημέρωσης προπαγάνδιζαν υπέρ του «Ναι», και παρά τη μαζική απαίτηση επίσης για ένα «Ναι» από τις Βρυξέλλες και το Βερολίνο. Η ψήφος τους ήταν σαφής, παρόλο που η ΕΚΤ διέκοψε την οικονομική βοήθεια προς τις ελληνικές τράπεζες αμέσως μετά την ανακοίνωση του δημοψηφίσματος, με συνέπεια οι τράπεζες να κλείσουν ήδη τη Δευτέρα πριν το δημοψήφισμα. Στο δημοψήφισμα, το σκληρό και ανήθικο επιχείρημα «κλειστές τράπεζες» αντιπαράτεθηκε με την «ήπια» απαίτηση για «ψήφο αξιοπρέπειας». Παρόλα αυτά νίκησαν η ηθική και η αξιοπρέπεια. Την επόμενη μέρα φάνηκε ότι ο Τσίπρας θα μπορούσε να δρέψει τους καρπούς των κόπων του: Όλα τα δημοκρατικά κόμματα, με εξαίρεση το ΚΚΕ, υπέγραψαν δήλωση, με την οποία υποστήριζαν τον Τσίπρα στις διαπραγματεύσεις. Ο αρχηγός της αντιπολίτευσης Σαμαράς παραιτήθηκε. Η αντιπολίτευση είχε μείνει πλέον χωρίς ηγεσία.

Όμως η Ευρωπαϊκή Ένωση και η γερμανική κυβέρνηση ξεκαθάρισαν αμέσως: Η δημοκρατία είναι για αυτούς μια φάρσα. Ισχύει μόνο το δίκαιο του ισχυρού. Η, με άλλα λόγια: Οι 60 μεγαλύτερες ελληνικές επιχειρήσεις το 2014 είχαν τζίρο 57 δισεκατομμύρια ευρώ. Αυτός είναι ο τζίρος της Volkswagen σε ένα τρίμηνο. Σαφές: Οι δανειστές επί τρεις μέρες αρνούσαν εντελώς, να ξαναρχίσουν σοβαρές

διαπραγματεύσεις. Επαναλάμβαναν διαρκώς ότι «το μαλακί είναι τώρα στο γήπεδο της Ελλάδας». Γιατί άραγε; Η ΕΕ έκανε μία πρόταση. Η Ελλάδα απάντησε με ένα Όχι. Εκκρεμούσε λοιπόν η επανεξέταση της πρότασης των δανειστών. Μετά από μιάμιση εβδομάδα με κλειστές τράπεζες η ελληνική κυβέρνηση και το κοινοβούλιο λύγισαν. Νορίς το πρωί της 11ης Ιουλίου και με τη βοήθεια γάλλων «συμβούλων» αποφασίστηκε ένα «πρόγραμμα μεταρρυθμίσεων» που πλησίαζε σε μεγάλο βαθμό εκείνο που είχαν προτείνει οι δανειστές στα τέλη Ιουνίου. Και τότε τα πράγματα εξελίχθηκαν όπως σε μα φιάζικη ταινία. «Φτάνει πια!», αναφωνούσαν οι δανειστές. Απαιτούσαν διαρκώς περισσότερα. Ο Σόμπλε, η Μέρκελ και ο Γκάμπριελ έφτασαν να απαιτούν «προσωρινό Grexit» ως ύστατη απειλή για την επίτευξη της απόλυτης νίκης. Στο τέλος ο Τσίπρας υπέγραψε στις 13 Ιουλίου τη δήλωση της συνόδου κορυφής, στην οποία αναφέρεται, ότι πρέπει να «αποκατασταθεί η αξιοπιστία της Ελλάδας». Μιλάμε για καθαρά αποικιοκρατική γλώσσα.

Το περιεχόμενο της δήλωσης της συνόδου τεκμηριώνει την άνευ όρων συνθηκολόγηση. Τώρα πρέπει να εφαρμοστεί το πλήρες πρόγραμμα των δανειστών. Το ελληνικό κοινοβούλιο έκανε ήδη τα πρώτα αποφασιστικά βήματα προς την εφαρμογή της συνθηκολόγησης μετά τη σύνοδο κορυφής. Το κείμενο της

λόγια, η δημόσια περιουσία θα ξεπουληθεί για πενταδεκάρες.

Με αυτόν τον τρόπο η Ελλάδα υποβιβάζεται σε καθεστώς «ημιαποικίας». Το αν ο Αλέξης Τσίπρας – που κινδυνεύει να εκφυλιστεί σε έναν άνθρωπο σαν τον Αλεξάντερ Ντούμπτσεκ μετά την εισβολή της Σοβιετικής Ένωσης στην Πράγα το 1968 – θα συνεχίσει να διοικεί αυτή την ημιαποικία, το αν μια οικουμενική κυβέρνηση θα αναλάβει αυτό το καθήκον, το αν οι τράπεζες καταρρεύσουν, το αν επικρατήσει το απόλυτο χάος και η ΕΕ προσπαθήσει να εγκαθιδρύσει άμεσο προτεκτοράτο: Όλα αυτά τα ενδεχόμενα παραμένουν ανοιχτά. Αν δε συμβεί τίποτε άλλο απροσδόκητο – εξέγερση από την αριστερή πλατφόρμα του ΣΥΡΙΖΑ, γενική απεργία, ευρύ λαϊκό κίνημα που ξαναπιάσει το νήμα του Όχι στο δημοψήφισμα – τότε είμαστε μάρτυρες ενός πραγματικού πραξικοπήματος. Η κατάληψη της εξουσίας γίνεται βέβαια εδώ απ' έξω, από την ΕΕ, την ΕΚΤ και το ΔΝΤ. Οι «θεσμοί» αυτοί κάνουν βέβαια τη δουλειά τους κατά παραγγελία των μεγάλων επιχειρηματικών ομίλων και των χρηματοοικονομικών κύκλων, που θα εκμεταλλευτούν τους πόρους της χώρας και έναν λαό που συνεχίζει να οδηγείται στην εξαθλίωση.

Και εμείς; Έχουμε κι εμείς μερίδιο ευθύνης σ' αυτήν την τραγωδία. Η Αριστερά στην Ευρώπη δεν κατάφερε να οικοδομήσει την απαραίτητη ευρεία αλληλεγγύη προς τον ελληνικό λαό και την κυβέρνηση του ΣΥΡΙΖΑ. Στη Μαδρίτη, τη Λισαβόνα, τη Ρώμη και το Βερολίνο δεν υπήρξαν μαζικές κινητοποιήσεις για την Ελλάδα, παρά το γεγονός ότι εκατομμύρια άνθρωποι παρακολουθούσαν τον αγώνα των Ελλήνων με συμπάθεια. Συνεπώς, αυτές τις μέρες της οργής και της πικρίας, είναι ακόμα πιο σημαντικό να δείξουμε αλληλεγγύη και να αξιοποιήσουμε κάθε ευκαιρία, προκειμένου να αντισταθούμε στην αλαζονεία του κεφαλαίου και της αποικιοκρατίας.

Σημείωμα της συντακτικής επιτροπής

Αυτή είναι η τέταρτη έκδοση του περιοδικού *Faktencheck: HELLAS*. Ήδη η τρίτη έκδοση (Ιούνιος 2015) κυκλοφόρησε σε τέσσερις γλώσσες. Η τωρινή τέταρτη έκδοση γίνεται στις εξής εξή γλώσσες: γερμανικά, αγγλικά, γαλλικά, ιταλικά, γαλλικά και ελληνικά. Η ελληνική έκδοση κυκλοφόρησε σε συντημημένη μορφή, όπως συμφωνήθηκε ανάμεσα στο *FCH* και την *Εφ.Συν.* στη μεγάλη αριστερή εφημερίδα *Εφ.Συν.* (Εφημερίδα των Συντακτών). Η προκείμενη ελληνική έκδοση συνιστά την πλήρη αναπαραγωγή του γερμανικού *FCH04*. Για πληροφορίες σχετικά με τους εκδότες και τους υποστηρικτές του *FCH* βλέπε σελ.7. Σας παρακαλούμε να υποστηρίξετε το *FaktenCheck:HELLAS* και να συμβάλετε στη διάδοσή του. Η συντακτική επιτροπή του *FaktenCheck:HELLAS*

Πραξικόπημα

#Thisisacoup (Αυτό είναι πραξικόπημα) - Το hashtag, που την Κυριακή, 12 Ιουλίου, έγινε ένα από τα δημοφιλέστερα trends στο Twitter παγκοσμίως, εκφράζοντας εκατομμύρια ανθρώπους από διαφορετικές ηπείρους. Η τάση αυτή έδειξε ότι οι θεματοφύλακες του ευρώ δεν μπορούν πλέον να κρύβονται από τη διεθνή κοινότητα: Η ιδιότητα του μέλους της ευρωζώνης συνεπάγεται ότι οι δανειστές μπορούν να καταστρέψουν την οικονομία χωρών με δημοκρατικά εκλεγμένες κυβερνήσεις, προκειμένου να τις χαλιναγωγήσουν πολιτικά. «Παλιά ήταν τα τανκς, τώρα είναι οι τράπεζες», είναι ένα από τα πιο χαρακτηριστικά σχόλια στο Twitter, που δίνουν τον τόνο στη συζήτηση. Με την ευκαιρία: Μία διαπίστωση που έγινε κατά τον δεύτερο παγκόσμιο πόλεμο σχετικά με το συσχετισμό μεταξύ ληστρικού πολέμου και τραπεζικού πολέμου είναι η εξής: «Ακριβώς πίσω από το πρώτο γερμανικό τανκ // Ακολουθεί η Dresdner Bank». Σύμφωνα με αμέτρητα tweets ήταν η ΕΚΤ και το κλείσιμο των τραπεζών που ανάγκασαν την ελληνική κυβέρνηση να συνθηκολογήσει. Ο Πωλ Κρούγκμαν τούταρε την καταχώριση από το ιστολόγιο του «Killing the European Project» και συντάχθηκε έτσι με το στρατόπεδο της βαθιάς απογοήτευσης για την Ευρώπη, που κερδίζει ολοένα και περισσότερο έδαφος μεταξύ των χρηστών των κοινωνικών δικτύων. Η κριτική απευθυνόταν κυρίως στους Γερμανούς: «Αυτό που επιχειρεί η παρούσα ομοσπονδιακή κυβέρνηση είναι απλά ξεδιάντροπο», δήλωσε ένας χρήστης. «Παράνοια! Για να τιμωρήσει τον Τσίπρα, ο Σόμπλε προτίθεται να καταστρέψει 55 χρόνια ευρωπαϊκής ολοκλήρωσης», τούταρε ο οικονομολόγος Μπράνκο Μιλάνοβιτς. Στην Ελλάδα τη νύχτα προς τη Δευτέρα το #Thisisacoup αντικαταστάθηκε από το νέο trend #TsisprasleaveEUsummit, το οποίο προέτρεπε τον Τσίπρα να αρνηθεί. Ένας χρήστης περιγράφει επακριβώς τη διάθεση που επικρατούσε με τα εξής λόγια: «Αλέξη, πάρε την επόμενη πτήση και γύρνα στην πατρίδα σου! Σου έχουμε εμπιστοσύνη!». Γύρω στο πρωί της Δευτέρας, όταν κατέστη σαφές ότι ο Τσίπρας υποχώρησε, τα tweets απηχούσαν οργή και απογοήτευση. «Τσίπρα, μπες στο αεροπλάνο αλλά μην επιστρέψεις στην Ελλάδα», σχολίασε κάποιος σε κινικό τόνο. «Ξέχνα τα έργα ηλεκτροδότησης, τα έργα ύδρευσης, τα λιμάνια και τα αεροδρόμια», σχολιάζει με πένθιμο ύφος κάποιος άλλος. Αυτό που ονομάστηκε «πραξικόπημα» από το πλήθος των κοινωνικών μέσων πέτυχε. Τουλάχιστον έπεσαν οι ρητορικές μάσκες των δήθεν «δημοκρατικών και ανθρωπιστικών αξιών» της ευρωπαϊκής πολιτικής μπροστά στα μάτια της παγκόσμιας κοινής γνώμης.

Μαργαρίτα Τσόμου, Αθήνα

Κουβέντες καφενείου και απαντήσεις

Μετά την συνθηκολόγηση του Αλέξη Τσίπρα στις διαπραγματεύσεις με τις χώρες της ευρωζώνης, οι ατάκες κατά της Ελλάδας που συνηθίζονται στα γερμανικά καφενεία και όχι μόνο έχουν πέσει σε ιδιαίτερα χαμηλά επίπεδα. Η *FaktenCheck:HELLAS* διαλέγει μισή ντουζίνα από αυτό το σάπιο μπουκέτο καφενιακών «επιχειρημάτων» και δίνει ως συνήθως αντικειμενικές απαντήσεις.

Κουβέντες, ή λόγια καφενείου 1 Η ελληνική κυβέρνηση από την εκλογή της στις 25 Ιανουαρίου δεν άσκησε αξιόπιστη πολιτική και δεν παρέδωσε ποτέ τις απαιτούμενες «λίστες μεταρρυθμίσεων».

Απάντηση της FCH: Αυτό που ισχύει είναι ότι οι «κυβερνητικοί εταίροι» των άλλων χωρών της ευρωζώνης δεν άφησαν την ελληνική κυβέρνηση μετά την εκλογή της ούτε μια βδομάδα στην ησυχία της, ώστε να μπορέσει να αναπτύξει πραγματική κυβερνητική δραστηριότητα. Ήταν σαφές εκ των προτέρων, ότι στο Βερολίνο και στις Βρυξέλλες το σύνθημα ήταν: Ο Τσίπρας πρέπει να φύγει, ο ΣΥΡΙΖΑ πρέπει να διασπαστεί – το ζήτημα δεν ήταν το «Grexit», αλλά ο «Αλέξης». Αναφορικά με τις λίστες, ισχύει το αντίθετο: η ελληνική διαπραγματευτική αποστολή κατέθεσε επανειλημμένα στις Βρυξέλλες λίστες με ακριβείς υπολογισμούς και προτάσεις, τις οποίες παράλληλα δημοσίευσε. Ωστόσο η βασική της προσέγγιση ήταν διαμετρικά αντίθετη προς εκείνη των δανειστών, και μάλιστα σε τρία σημεία. Πρώτον, αντί λιτότητας θα έπρεπε να επιτευχθεί οικονομική ανάπτυξη και μέσω αυτής ενίσχυση των δημόσιων εσόδων. Δεύτερον, θα έπρεπε να αυξηθούν τα έσοδα από φόρους μέσω υψηλότερης φορολόγησης των πλουσίων και καταπολέμησης της φοροδιαφυγής. Τρίτον, θα έπρεπε να επιτευχθεί κούρεμα του χρέους, για να μπορέσουν επιτέλους ο κόσμος και η χώρα να πάρουν μια ανάσα. Τέλος θα έπρεπε να πληρωθεί το αποδεκτό υπόλοιπο χρέους. Οι δανειστές, όμως, θέλουν και μελλοντικά λιτότητα και μαζική μείωση των δημόσιων δαπανών και των εισοδημάτων – ότι δηλαδή συνέβαλε στην οξεία κρίση, που πλήττει τη χώρα από το 2011. Με την ευκαιρία: Την ώρα που όλοι είχαν στραμμένο το βλέμμα στις διαπραγματεύσεις στις Βρυξέλλες, το κοινοβούλιο και η κυβέρνηση στην Αθήνα επεδείκνυαν έντονη δραστηριότητα. Τα μέτρα που ελήφθησαν στον κοινωνικό τομέα, στον τομέα της υγείας και της παιδείας είναι πολλά και χρήσιμα. Σε κάποια από αυτά αναφερθήκαμε στην FCH01 (σελ. 3). Βλέπε και τις πρόσφατες αποφάσεις αναφορικά

με τη θέση των προσφύγων (στην παρούσα FCH, σελ. 6-7).

Λόγια καφενείου 2 Η Ελλάδα είναι μια χώρα υπό κατάρρευση. Απάντηση της

να είναι απομονωμένη. Αυτό δε σημαίνει, ότι είναι λανθασμένη η πολιτική του ΣΥΡΙΖΑ. Το αντίθετο: Οι αρχηγοί των

για το ξεπούλημα της χώρας, και μάλιστα με τη συγκατάθεση του Τσίπρα. Ο στόχος δεν ήταν ποτέ μια πραγματικά δημοκρατική απόφαση. **Λόγια καφενείου 5** Το δημοψήφισμα οδήγησε στο διχασμό του ελληνικού λαού.

Απάντηση της FCH: Το αντίθετο ισχύει. Το δημοψήφισμα ένωσε τη χώρα και το λαό για πρώτη φορά μετά την πτώση της στρατιωτικής δικτατορίας του 1974. Το 61,3% ψήφισε «ΟΧΙ». Δεν υπήρξε εκλογική περιφέρεια, στην οποία να μην προηγείται το «ΟΧΙ». Ακόμα και στις παραδοσιακά δεξιές ή συντηρητικές περιοχές στην Πελοπόννησο ή στη Βόρεια Ελλάδα το «ΟΧΙ» είχε το προβάδισμα, έστω και οριακά. Συχνά οι ψήφοι υπέρ του «ΟΧΙ» άγγιζαν το 70%, για παράδειγμα στην Κρήτη. Αν λάβει κανείς υπόψη ότι το ΚΚΕ κάλεσε τους ψηφοφόρους του να ρίξουν στις κάλπες ξεχωριστά ψηφοδέλτια υπέρ του «ΟΧΙ», τα οποία μέτρησαν ως

προγράμματα λιτότητας, που απαιτούν οι δανειστές από την Ελλάδα, είναι λογικά και αποδεκτά. Αντιστοιχούν στις προδιαγραφές που επικρατούν σε άλλες χώρες της ευρωζώνης.

Απάντηση της FCH: Η κατάρρευση της ελληνικής οικονομίας από το 2010, όταν ξεκίνησαν να εφαρμόζονται τέτοια προγράμματα, αποδεικνύει τον παραλογισμό που τα διέπει. Είναι γεγονός, ότι το νεοφιλελεύθερο φάρμακο χορηγείται σε πολλές χώρες και ότι η λιτότητα θεωρείται «ιερή αγελάδα», όχι όμως δικαίως. Εν τέλει, το ποσοστό χρέους στην ευρωζώνη αυξήθηκε το 2010 παρά την πολιτική λιτότητας, ή μάλλον εξ αιτίας της, παρασέρνοντας μαζί του και το γενικό ποσοστό ανεργίας. Η ανεργία στους νέους εκτινάχτηκε στα ύψη σχεδόν παντού. Ταυτόχρονα μειώθηκαν τα εισοδήματα. Με το νέο «μνημόνιο» η Ελλάδα θα αγγίξει επίπεδα ρεκόρ στο φόρο προστιθέμενης αξίας. Και οι συντάξεις, οι οποίες το 2010 μειώθηκαν κατά 40%, θα μειωθούν κι άλλο. Πράγμα που θα οδηγήσει στην αύξηση των αυτοκτονιών και θα τροφοδοτήσει τη μετανάστευση. Όλα καλά; Όχι, κάτι τέτοιο είναι κακό για τη χώρα, το λαό και τη δημοκρατία.

Λόγια καφενείου 7 Είναι παράλογο το γεγονός ότι ο Τσίπρας και η

FCH:

Ισχύει. Ο ΣΥΡΙΖΑ το είχε κυβερνήσει πριν τις εκλογές και η ελληνική κυβέρνηση το λέει από τα τέλη του Ιανουαρίου. Και είναι η καπιταλιστική εφημερίδα *Börsenzeitung* που ξεκαθάρισε στις 2 Ιουλίου το ποιος είναι υπεύθυνος για την κατάσταση αυτή: «Οι προηγούμενες κυβερνήσεις έφεραν τη χώρα στο χείλος του γκρεμού». Τις προ ΣΥΡΙΖΑ κυβερνήσεις συνιστούσαν επί δεκαετίες τα αδελφά κόμματα των Χριστιανοδημοκρατών/Χριστιανοκοινωνιστών (CDU/CSU) και των Σοσιαλδημοκρατών (SPD), δηλαδή η Νέα Δημοκρατία και το ΠΑΣΟΚ.

Λόγια καφενείου 3 Η Ελλάδα και οι δανειστές είχαν φτάσει πολύ κοντά στις διαπραγματεύσεις στα τέλη Ιουνίου. Ήταν λανθασμένη και παράλογη κίνηση από την πλευρά του Τσίπρα και του Βαρουφάκη να εγκαταλείψουν τις διαπραγματεύσεις και να προχωρήσουν σε διεξαγωγή δημοψηφίσματος.

Απάντηση της FCH: Αυτό ισχύει σε μεγάλο βαθμό. Ας δούμε όμως τα πράγματα ξεκάθαρα: Στις διαπραγματεύσεις αυτές, που είχαν το χαρακτήρα πολύμηνου εκβιασμού, ο ΣΥΡΙΖΑ υποχώρησε σε πολλά σημεία από τις θέσεις, για την υποστήριξη των οποίων είχε εκλεγεί. Οι έλληνες διαπραγματευτές με επικεφαλής το Γιάννη Βαρουφάκη υποχώρησαν επειδή δεν βρήκαν υποστήριξη από άλλες χώρες της ευρωζώνης, και επειδή δεν είχε αναπτυχθεί στην Ευρώπη ένα ευρύ κίνημα αλληλεγγύης προς την Ελλάδα. Η Ελλάδα ήταν και συνεχίζει έτσι

κυβερνήσει στη Μαδρίτη, τη Ρώμη, τη Λισαβόνα και το Δουβλίνο φοβούνταν, ότι μια ενδεχόμενη επιτυχία του ΣΥΡΙΖΑ θα οδηγούσε σε ενίσχυση των δυνάμεων που απαιτούν να θεθεί τέλος στη λιτότητα στο εσωτερικό των χωρών τους, πράγμα που θα μπορούσε να τους κοστίζει την ίδια τους τη θέση. **Λόγια καφενείου 4** Η προκήρυξη του δημοψηφίσματος ήταν λάθος κίνηση. Πρώτον λόγω της προαναφερθείσας σύγκλισης και δεύτερον διότι ο απλός λαός δεν μπορεί να κατανοήσει θέματα τόσο περίπλοκα, όπως είναι αυτά που συζητούνται στις διαπραγματεύσεις μεταξύ δανειστών και Ελλάδας.

Απάντηση της FCH: Λάθος και τα δύο σκέλη του ισχυρισμού. Πρώτον, ο Τσίπρας και η ελληνική κυβέρνηση με την απόφασή τους να διεξάγουν δημοψήφισμα επέστρεψαν στις αρχικές τους τοποθετήσεις, στο πρόγραμμα, για το οποίο τους εξέλεξε ο λαός. Το «πρόγραμμα μεταρρυθμίσεων», που είχαν θέσει επί τάπητος οι δανειστές μέχρι τα τέλη Ιουνίου, ήταν σαφές και κατανοητό: αύξηση φόρων, μείωση συντάξεων, ξεπούλημα της κρατικής περιουσίας. Έτσι, έλεγαν, σύντομα θα υπήρχαν λεφτά για ρεύμα, νερό, μετακίνηση και υγεία. Παρεμπιπτόντως ο Βόλφγκανγκ Σόμπλε είχε δηλώσει το Μάιο, ότι ένα δημοψήφισμα θα ήταν «λογική ιδέα». Αυτό όμως που είχε υπόψη του τόσο εκείνος όσο και οι άλλοι κύριοι από τα κεντρικά της ΕΕ ήταν ένα δημοψήφισμα, με βάση το οποίο θα δινόταν πράσινο φως

Αλέξης Τσίπρας, ομιλία στο Ευρωπαϊκό Κοινοβούλιο, στις 8 Ιουλίου:

«Επί πέντε μήνες η διαπραγμάτευση διεξήχθη σε αίθουσες με κλειστές πόρτες. [...] Διερωτώμαι, πώς είναι δυνατόν να έχουμε εξουσιοδοτήσει τρεις θεσμούς, [...] και εντός αυτής της Τρόικα να είναι το ΔΝΤ υπεύθυνο για τη λήψη αποφάσεων και όχι ο κατ' εξοχήν ευρωπαϊκός θεσμός της δημοκρατίας, δηλαδή το Ευρωπαϊκό Κοινοβούλιο».

Ανώνυμος, από τα ενδότερα της συμμορίας:

«Σε αυτές τις συζητήσεις η κυβέρνηση υποχωρούσε, όλο υποχωρούσε, πλησιάζοντας την Τρόικα, που έμενε αμετακίνητη. Και καμία συζήτηση για το χρέος: αναδιάρθρωση του χρέους, βιωσιμότητα, χρηματοδότηση του χρέους. Από το Μάρτιο/Απρίλιο μαζέψαμε όσα χρήματα μπορούσαμε, από παντού, από ιδρύματα, τοπικές αρχές κ.α., μόνο για να πληρώσουμε το ΔΝΤ. Πληρώσαμε μία φορά, δύο φορές, έπρεπε όμως να πληρώσουμε και τους μισθούς. Πληρώσαμε τους μισθούς από τα έσοδα. Δεν έφταναν όμως και για το ΔΝΤ».

Στο πόρταλ mediapart.fr δημοσιεύτηκε στις 8 Ιουλίου μία συνέντευξη μέλους της ελληνικής αποστολής διαπραγματεύσεων, το όνομα του οποίου δεν αποκαλύπτεται. Από εκεί προκύπτει το ως άνω σκόλιο αλλά και τα σκόλια που ακολουθούν στις σελίδες 4 και 5. | <http://www.analyzegreece.gr/interviews/item/279-a-member-of-greece-s-negotiating-team-we-underestimated-the-power-of-the-creditors>)

«άκυρα», στην πραγματικότητα η πλειοψηφία υπέρ του «ΟΧΙ» ήταν της τάξεως των δύο τρίτων. Μια τέτοια ευρεία βάση για ένα ερώτημα τόσο αποφασιστικής σημασίας για τη χώρα και το λαό αποτελεί πολύ ιδιαίτερο φαινόμενο σε μία σύγχρονη κοινωνία των πολιτών. Σε αυτό το πλαίσιο κινούνται και οι αντιπροσωπευτικές δημοσκοπήσεις για την κοινοτική προτίμηση: μετά το δημοψήφισμα η προτίμηση για τον ΣΥΡΙΖΑ ανερχόταν στο 45%, κάποιες φορές και στο 50% ή και παραπάνω, δηλαδή αυξήθηκε πάνω από δέκα ποσοστιαίες μονάδες από τις εκλογές στα τέλη του Ιανουαρίου.

Λόγια καφενείου 6 Τα

πλειοψηφία του ΣΥΡΙΖΑ λένε τώρα ΝΑΙ στο πρόγραμμα μεταρρυθμίσεων που απέρριψαν με το δημοψήφισμα.

Απάντηση της FCH: Δε θα το χαρακτηρίζαμε παράλογο. Ωστόσο υπάρχει όντως μία αντίφαση που δεν μπορούμε να παραβλέψουμε. Αυτή μπορεί να εξηγηθεί μόνο με τη διαδικασία που περιγράφεται στη σελίδα 1: Η αντίφαση αυτή είναι προϊόν εκβιασμού. Η υπογραφή της σύμβασης στις Βρυξέλλες και όσα υπαγορεύουν οι Βρυξέλλες και το Βερολίνο στο ελληνικό κοινοβούλιο είναι κατάφορα αντίθετα, κατά το αστικό δίκαιο, προς τα χρηστά ήθη. Ίσως μάλιστα συνιστά εγκληματική συμπεριφορά.

Στη δεξαμενή με τους καρχαρίες

Ο αντιφατικός αγώνας επιβίωσης του Αλέξη Τσίπρα

Νίκος Χειλάς

Τώρα ολοκληρώθηκε και επίσημα, η συνθηκολόγηση της Αθήνας. Το πρωί της Δευτέρας, 13 Ιουλίου, ο Αλέξης Τσίπρας υπέγραψε την απάρνησή του εαυτού του στις Βρυξέλλες. Ο ίδιος πίστευε πως δεν είχε άλλη επιλογή. Η υπογραφή του φιγουράρει και κάτω από μια σχεδόν ατέλειωτη λίστα κοινωνικών φρικαλεοτήτων, που προετοιμάζει το έδαφος για μια ύφεση χωρίς τέλος.

Παραδόξως είναι λίγες οι φωνές στην Ελλάδα που εξομοιώνουν τη συνθηκολόγηση με προδοσία. Αυτές προέρχονται κυρίως από το στρατόπεδο της Ακρας Αριστεράς, και ιδιαίτερα από την ANΤΑΡΣΥΑ και τη ΔΡΑΧΜΗ. Η αριστερή αντιπολίτευση εντός του ΣΥΡΙΖΑ αποφεύγει τέτοια ύβρη και χαρακτηρίζει μέσω του οργάνου της *Iskra* τη συμφωνία με τις Βρυξέλλες μόνο αυτό που πραγματικά είναι: *καταστροφή*.

Και αυτό για ευνόητους λόγους. *Πρώτον*, επειδή δεν παραβλέπει, ότι η συνθηκολόγηση δεν είναι άνευ όρων, αφού ο Τσίπρας κατάφερε να εξασφαλίσει με τις διαπραγματεύσεις κάποιες όχι ασήμαντες παραχωρήσεις, όπως ένα πακέτο επενδύσεων ύψους 12,5 δισεκατομμυρίων ευρώ, ή την (ομολογουμένης ασαφής) προοπτική αναδιάρθρωσης του ελληνικού χρέους. *Δεύτερον*, επειδή δε θέλει να έρθει σε ρήξη με τον ηγετικό πυρήνα του ΣΥΡΙΖΑ γύρω από τον Τσίπρα – σύγκρουση «να», αλλά όχι λόγω μιας ανυπόστατης κατηγορίας, όπως είναι η «προδοσία», αλλά λόγω της ασύμφορης συμφωνίας με τους πιστωτές. Και *τρίτον*, επειδή γνωρίζει τη διάκριση μεταξύ συνθηκολόγησης και προδοσίας: η τελευταία λαμβάνει χώρα, όταν ο «προδότης» πράττει με δόλο και περνάει τελικά στο στρατόπεδο του εχθρού, πράγμα που δεν κάνει σε καμιά περίπτωση ο Τσίπρας.

Όπως και να έχουν τα πράγματα, ο ηγέτης της ελληνικής Αριστεράς είναι ακόμα σε απόσταση ετών φωτός από το point of no return. Ήταν και παραμένει προσκολλημένος εκεί που βρισκόταν πάντοτε: στο αριστερό στρατόπεδο. Με τέτοια αφετηρία είναι λοιπόν πιθανό, σε κάποια πιο ευνοϊκή στιγμή, να αδράξει την ευκαιρία για να ξανακερδίσει το χαμένο έδαφος.

Ωστόσο όλα δείχνουν, ότι αυτή η ευκαιρία δε θα έρθει πολύ σύντομα. Ο Τσίπρας παραμένει μόνος. Οι συντηρητικές κυβερνήσεις των χωρών που βρίσκονταν πρόσφατα ακόμα σε πρόγραμμα βοήθειας (Ισπανία, Πορτογαλία κ.α.) είναι μεν δυνητικοί σύμμαχοι, συνεχίζουν όμως να του στρέφουν την πλάτη. Οι σοσιαλιστές και σοσιαλδημοκράτες ηγέτες, κυρίως ο Φρανσουά Ολάντ στη Γαλλία και ο Ματέο Ρέντσι στην Ιταλία, υποκύπτουν επίσης στις ορέξεις της Άνγκελα Μέρκελ. Η εξέγερσή τους στις Βρυξέλλες δεν ήταν αρκετά ισχυρή ώστε να αποτρέψει την ταπεινώση της Αθήνας από το Βερολίνο. Και τα κινήματα αλληλεγγύης προς την Ελλάδα, που ξεφυτρώνουν τελευταία σαν μανιτάρια στις ευρωπαϊκές χώρες, δεν αποτελούν ακόμα ισχυρό πολιτικό παράγοντα.

Η αρχική παραδοχή του Τσίπρα λοιπόν, ότι η εκλογή του και το δημοψήφισμα της 5ης Ιουλίου θα πυροδοτούσαν μια δυναμική αλλαγής στην Ευρώπη, που θα ήταν ωφέλιμη και για την Ελλάδα, δεν επιβεβαιώθηκε. Αυτό δε σημαίνει, ότι δεν υπήρξε κάποιος σοβαρός αντίκτυπος. Και μόνο η ύπαρξη μιας αριστερής κυβέρνησης σε κράτος της Ευρωπαϊκής Ένωσης προκαλεί μακροπρόθεσμα την αλλαγή της ευρωπαϊκής πολιτικής σκηνής. Αλλά και βραχυπρόθεσμα, ο αντίκτυπος δεν είναι μικρός. Παράδειγμα, οι συγκρούσεις των τελευταίων ημερών εντός της ευρωζώνης (Γαλλία κατά Γερμανίας) αλλά και μέσα στη Γερμανία (Κόντρα Σόιμπλε-Μέρκελ στο χριστιανοδημοκρατικό μέρος της κυβέρνησης,

Σοσιαλδημοκράτες κατά Χριστιανοδημοκρατών στον συνολικότερο κυβερνητικό συνασπισμό, όπως επίσης και η εξέγερση εναντίον του προέδρου των Σοσιαλδημοκρατών Ζίγκμαρ Γκάμπριελ στο ίδιο του το κόμμα).

Ο Τσίπρας όμως έχει τώρα άλλες έγνοιες. Εκείνο που κυρίως τον «τρώει» είναι το πώς θα περάσει τη συμφωνία με τους δανειστές στο ελληνικό κοινοβούλιο και στο κόμμα του άμεσα και χωρίς μεγάλες δυσκολίες. Ήδη μεγάλο μέρος των βουλευτών του ΣΥΡΙΖΑ αρνήθηκε να τον ακολουθήσει, και απομένει να φανεί, αν η αριστερή πτέρυγα του κόμματός του θα αρχίσει και δημόσια καμπάνια εναντίον της πολιτικής του.

Στο παρελθόν ο Τσίπρας μπορούσε να καυχείται, ότι η αριστερή πτέρυγα του ήταν απόλυτα πιστή. Αυτό όμως μπορεί σύντομα να αλλάξει. Η κατάσταση στην Ελλάδα έχει αλλάξει ριζικά από τη σημαδιακή «Δευτέρα και 13» του Ιουλίου. Μία χώρα, που ήταν έτοιμη να απελευθερωθεί από το μνημονιακό ζυγό, υποτάσσεται πάλι σε νέα δρακόντεια λιτότητα. Αυτό τον αναγκάζει να εγκαινιάσει μια νέα εποχή, με νέο κυβερνητικό προσωπικό, νέο πολιτικό προσανατολισμό και ένα στη νέα κατάσταση πρόσραμμένο κόμμα. Το τμήμα της αριστερής πτέρυγας, λοιπόν, που αντιστέκεται στις δυσάρεστες αυτές καινοτομίες, δεν θα μπορεί να διεκδικήσει μελλοντικά θέση στην κυβέρνησή του, ενδεχομένως και στην κοινοβουλευτική του ομάδα. Ο Τσίπρας θέλει προφανώς να προλάβει τους αντιπάλους του και να συγκεντρώσει ολόκληρη την εξουσία στα χέρια του.

Ήδη απομάκρυνε από την κυβέρνηση τους υπουργούς, που είπαν «όχι» στο νέο μνημόνιο. Παράλληλα απομόνωσε τους δεκάδες βουλευτές του ΣΥΡΙΖΑ, που, αποστασιοποιήθηκαν από τη συμφωνία με τους δανειστές. Αυτό προμηνύει εκλογές με στόχο την αντικατάστασή τους από άλλους, «μνημονιακούς» βουλευτές της Αριστεράς. Στο κύριο άρθρο της εφημερίδας του κόμματος *Αυγή* την Κυριακή, 12 Ιουλίου 2015, τα παραπάνω προαναγγέλλονται ως εξής: «Προκύπτει ζήτημα κυβερνητικού ανασηματισμού, όπως και πλειοψηφίας της κυβερνητικής ομάδας, που θα οδηγήσει σύντομα σε καινούριες εκλογές».

Αυτή η ολοκληρωτική αλλαγή πορείας επομένως θα απαιτήσει ανθρωποθυσίες. Αν οι σπονδές στο θυσιαστήριο θα μεταλλάξουν την κυβέρνηση και τον ΣΥΡΙΖΑ, παραμένει εντούτοις ανοικτό θέμα. Ο Τσίπρας φαίνεται σε κάθε περίπτωση να πιστεύει ότι μπορεί να περάσει αυτή τη δοκιμασία χωρίς ουσιαστικές απώλειες. Η βασική ιδέα του είναι, ότι με το που απέφυγε το Gxexit κερδίζει χρόνο για να ανασυντάξει τις δυνάμεις του. Επί πλέον θεωρεί πως θα μπορέσει να αντισταθμίσει την εξαθλίωση και την ύφεση που θα προκαλέσει το νέο μνημόνιο με τον αμείλικτο πόλεμο κατά των ολιγαρχών.

Ταυτόχρονα ποντάρει στο προσφάτως αντληθέν δίδαγμα, ότι δεν μπορεί να κινείται σαν χρυσόφαρο μέσα σε μια δεξαμενή με καρχαρίες, δηλαδή τους δανειστές, αλλά ότι πρέπει να γίνει και ο ίδιος σαν αυτούς. Η πολιτική είναι πολύ σημαντική υπόθεση γι αυτόν, για να την αφήσει σε ξένους καρχαρίες. Κυρίως, όταν πρόκειται για ζήτημα ζωής και θανάτου: Το πώς θα ξεφύγει από τα δόντια τους. Και το πως θα πιάσει κατόπιν με τα δικά του τους εσωκομματικούς του αντιπάλους.

Ανοιξη της Πράγας 1968 - Άνοιξη της Αθήνας 2015

Κυρία Φόλμερ, οι εκτιμήσεις για το τρίτο πακέτο βοήθειας προς την Ελλάδα αποκλίνουν έντονα. Σύμφωνα με το αστικό στρατόπεδο, οι Έλληνες πρέπει να είναι ευχαριστημένοι. Η πολιτική Αριστερά μιλάει για υποταγή. Ποια είναι η γνώμη σας;

Βλέπω πολλούς ανθρώπους σε κατάσταση σοκ. Αναγκαστήκαμε να γίνουμε ηδονοβλεπνίες μιας ακραίας Μαύρης Παιδαγωγικής, στην οποία κανείς δεν μπορεί να επέμβει. Οι μεν προσπαθούν να καταλάβουν, πώς γίνεται να τιμωρεί κανείς παραδειγματικά μια ελεύθερα εκλεγμένη κυβέρνηση. Οι άλλοι, οι πολιτικοί και οικονομικοί παράγοντες και τα πειθήνια σε αυτούς μέσα ενημέρωσης

επανερχονται στην ημερήσια διάταξη, γνωρίζοντας καλά ότι επρόκειτο για άσχημη πράξη. Τα χρηματιστήρια ανεβαίνουν.

Ανήκετε επομένως σε εκείνους που θεωρούν ότι πρόκειται για πράξη πολιτικής υποταγής.

Η κατάσταση μου θυμίζει ένα ιστορικό γεγονός από τα πρώτα βήματα της πολιτικής μου βιογραφίας: την Άνοιξη της Πράγας το 1968. Και τότε είχαμε την απόπειρα μιας μικρής χώρας να βρει το δικό της δρόμο στο πλαίσιο ενός κατεστημένου συστήματος. Αυτό είχε ονομαστεί «σοσιαλισμός με ανθρώπινο πρόσωπο». Τότε ασκήθηκε έντονη πίεση στον Γενικό Γραμματέα του Κομμουνιστικού Κόμματος Τσεχοσλοβακίας Αλεξάντερ Ντούμπτσεκ, προκειμένου είτε να αποδεχτεί όσα υπαγόρευαν οι «πέντε του Συμφώνου Βαρσοβίας» (Σοβιετική Ένωση, Πολωνία, Ουγγαρία, Βουλγαρία, Ανατολική Γερμανία), είτε αλλιώς να καταστραφεί. Αυτό άκουσα στα λόγια του Τσίπρα, όταν είπε: «Δε θα υπογράψω το θάνατο της Ελλάδας». Στη συνέχεια έλαβε στήριξη μέσω του δημοψηφίσματος, πράγμα που η Άνγκελα Μέρκελ συκοφαντεί ως «απάθεια εμπιστοσύνης». Και τώρα ένα δημοκρατικά εκλεγμένο κοινοβούλιο πρέπει να εγκρίνει σε δύο μόνο μέρες μία δέσμη νόμων, την οποία ένα κοινοβούλιο υπό άλλες συνθήκες θα επεξεργαζόταν επί τρία ως πέντε χρόνια. Η Ελλάδα γίνεται προτεκτοράτο της ευρωζώνης. Προσωπικά το βιώνω όλο αυτό με μία αίσθηση απίστευτης αδυναμίας.

Σχετικά με τον παραλληλισμό που κάνετε με την Άνοιξη της Πράγας, το αστικό στρατόπεδο αντιτείνει ότι ο Ντούμπτσεκ τουλάχιστον δεν προσπάθησε να βρει το δικό του δρόμο με χρήματα άλλων.

Πρόκειται περί αυταπάτης. Ο Βόλφγκανγκ Σόιμπλε γνωρίζει καλά, ότι ο δικός του ισοσκελισμένος προϋπολογισμός οφείλεται στους ευνοϊκούς τόκους που προκάλεσε η κρίση του ευρώ και στο άνοιχο προβάδισμα της Γερμανίας στις εξαγωγές σε σχέση με τις πιο αδύναμες χώρες. Και πραγματικά το παράκανε με την πρότασή του για Gxexit, ακόμα και αν επρόκειτο για τακτική και σκηνοθετημένη κίνηση. Γνωρίζω ότι η ζωή του Σόιμπλε είναι σφραγισμένη με σκληρές προσωπικές στιγμές και πολιτικές ταπεινώσεις. Ωστόσο, κατέστρεψε με τα ίδια του τα χέρια την ευκαιρία του να θεωρείται μεγάλος Ευρωπαίος.

Πιστεύετε ότι το τρίτο πακέτο βοήθειας θα λειτουργήσει τουλάχιστον από οικονομικής σκοπιάς;

Έχω έντονες αμφιβολίες. Η Άνγκελα Μέρκελ κέρδισε χρόνο, απλώς επειδή δε θέλει να θεωρηθεί ότι είναι αυτό που είναι εκ των πραγμάτων: καταστροφείας της την παλιάς ιδέας της Ευρώπης.

Τα άλλα μέλη του Eurogroup λένε σχετικά με το ελληνικό δημοψήφισμα: Και εμείς έχουμε δημοκρατική νομιμοποίηση. Αδικο έχουν;

Δεν μπορώ να φανταστώ ότι κάποιος πολιτικός από το κλειστό κλαμπ της ευρωζώνης θα μπορούσε να επιτύχει παρόμοιο αποτέλεσμα σε τέτοιο δημοψήφισμα. Τα περισσότερα κόμματα του κατεστημένου εκλέγονται στην ουσία από μειοψηφίες, λόγω της μειωμένης συμμετοχής στις εκλογές. Επίσης δεν μπορώ να σκεφτώ άλλο ευρωπαϊκό πολιτικό που θα έπαιρνε τέτοιο ρίσκο έξι μήνες μετά την εκλογή του και θα λάμβανε παρόλα αυτά τόσο μεγάλη υποστήριξη.

Παραμιλιπόντως, μια ιδιαίτερη ατυχία για τη Γερμανία αποτελεί το γεγονός ότι το SPD έχει αλυσοδεθεί πεισματικά στον μεγάλο κυβερνητικό συνασπισμό. Μόνο με τη Linke (Αριστερά) και τους αμφιταλαντευόμενους Πράσινους είμαστε στη ουσία μια χώρα χωρίς προγραμματική αντιπολίτευση. Σ' αυτό πρέπει να προστεθεί και η μονοδιάστατη ομοιομορφία σχεδόν όλων των δημόσιων μέσων ενημέρωσης, των talk-show και των περισσότερων πολιτικών σχολιαστών. Η επίκαιρη κατάσταση είναι πάντως πού επικίνδυνη. Για την Ελλάδα ελπίζω να μην επικρατήσει απόλυτο χάος σε περίπτωση του οποίου δεν αποκλείω πλέον την στρατιωτική επέμβαση.

Σε τέτοια περίπτωση ο παραλληλισμός με την Άνοιξη της Πράγας θα ήταν όντως τέλειος.

Όπως επίσης και με το στρατιωτικό πραξικόπημα στην Ελλάδα το 1967! Αν δε θέλουμε να χάσουμε μια ολόκληρη νέα γενιά για την Ευρώπη θα πρέπει να υπάρξει χειραφέτηση από την πορεία των Μέρκελ/Σόιμπλε. Κανείς δε χρειάζεται μια Ευρώπη στα χέρια της Τρόικα. Γι' αυτό ελπίζω το SPD να αποδεσμευτεί από αυτήν την πορεία. Επί πλέον είναι απόλυτα επείγον, ο γερμανικός πληθυσμός να στηρίζει τον ελληνικό εν όψει της επαπειλούμενης ανθρωπιστικής καταστροφής. Τις τελευταίες μέρες οι φίλοι της Ελλάδας έχουν γίνει υπερβολικά σπάνιοι και σιωπηλοί.

Η συνέντευξη έγινε από τον Markus Decker. Δημοσιεύτηκε στις εξής εφημερίδες: *FR* στις 15/7/2015. Η Άντα Φόλμερ ήταν αντιπρόεδρος της γερμανικής ομοσπονδιακής Βουλής

Πώς και οι δύο πλευρές προκάλεσαν τη λήθη

Το παράδειγμα του 1ου στρατιωτικού διοικητή του «Οχυρού Κρήτης», στρατηγού Αλεξάντερ Αντρέ

Dorothee Vakalis

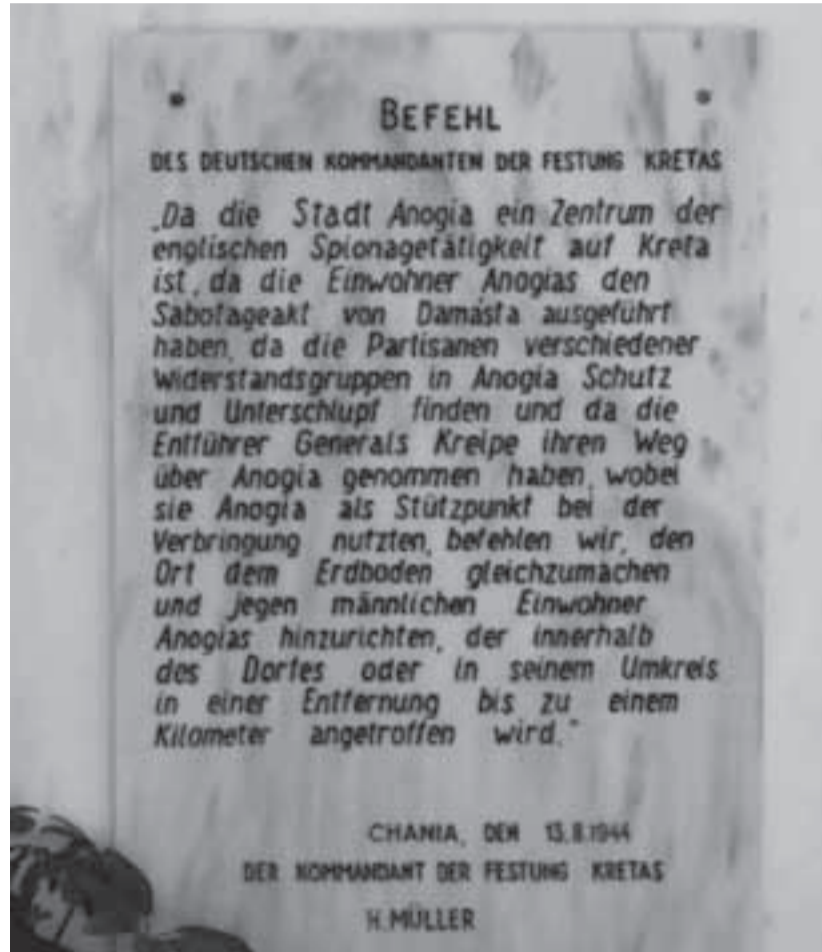
Τα θέματα «ναζιστικά εγκλήματα στην Ελλάδα», «πολεμικές αποζημιώσεις» και «καταβολή αποζημιώσεων για τα θύματα ναζιστικών εγκλημάτων» έχουν εξαφανιστεί και πάλι από τα μέσα ενημέρωσης. Φαίνεται ότι η ελληνική κυβέρνηση σταμάτησε να τα θίγει σε μία χρονική περίοδο, κατά την οποία εκείνα απασχολούσαν και με το παραπάνω τα γερμανικά μέσα ενημέρωσης. Μήπως έλαβαν χώρα εδώ εσωτερικές συμφωνίες; Η FaktenCheck:HELLAS δημοσίευσε στην πρώτη της έκδοση (Απρίλιος 2015) συμπληρωματικά σε ένα άρθρο του Karl Heinz Roth μεταξύ άλλων εσωτερικά αρχεία του γερμανικού Υπουργείου Εξωτερικών, τα οποία αποδεικνύουν, πώς οι γερμανικές ομοσπονδιακές κυβερνήσεις προσπαθούσαν επί δεκαετίες με τεχνάσματα να αναβάλλουν στο διηνεκές το

Με το πέρασμα του χρόνου η αντιμετώπιση των γερμανών εγκληματιών πολέμου από τις ελληνικές κυβερνήσεις και τα δικαστήρια μπήκε σε δεύτερη μοίρα, αφού προείχε η οικονομική συνεργασία με τη Γερμανία, καθώς και ο σχηματισμός ενός αντικομμουνιστικού μπλοκ την εποχή του ψυχρού πολέμου. Στο προσκήνιο δεν βρίσκονταν πια η δικαιοσύνη και το δίκαιο, αλλά τα διπλωματικά, πολιτικά

στην Ελλάδα, αλλά η κυβέρνηση της Βόννης πέτυχε στην ουσία εκβιαστικά την απελευθέρωσή του.

Άλλο τέτοιο παράδειγμα αποτελεί η περίπτωση του 1ου στρατιωτικού διοικητή του «Οχυρού Κρήτης», στρατηγού Αλεξάντερ Αντρέ. Ο Αντρέ ήταν διοικητής του αεροπορικού επιτελείου κατά την αεροπορική επιδρομή στην Κρήτη και διορίστηκε διοικητής του «Οχυρού Κρήτης» στις 9 Ιουνίου 1941, μετά την κατάληψη του νησιού. Υπό τη διοίκησή του

ζήτημα των «αποζημιώσεων». Στην τρίτη έκδοση δημοσιεύσαμε ένα χάρτη που τεκμηριώνει όλες τις τοποθεσίες που καταστράφηκαν στην Ελλάδα από τις δυνάμεις της ναζιστικής κατοχής. Στο χάρτη είναι σημειωμένες οι περιοχές, όπου διαπράχθηκαν οι μεγαλύτερες σφαγές. Στην παρούσα τέταρτη έκδοση η Dorothee Vakalis, έχοντας ως βάση μία επιστημονική εργασία του Στράτου Δορδανά, περιγράφει τι κατέστρωσαν οι δυτικογερμανικοί κύκλοι στις αρχές της δεκαετίας του 1950, προκειμένου να απελευθερώσουν έναν στρατηγό των ναζί, ο οποίος είχε καταδικαστεί στην Ελλάδα για μαζικές δολοφονίες, ενώ στη συνέχεια έδρασε ως νεοναζί στην Ομοσπονδιακή Γερμανία. *σύνταξη της FCH*

Διαταγή των γερμανών στρατιωτικών διοικητών του Οχυρού Κρήτης: «... Επειδή η πόλις των Ανωγειών είναι κέντρον της αγγλικής κατασκοπίας εν Κρήτη και επειδή οι Ανωγειανοί εξετέλεσαν το σαμποτάζ της Δαριάστας, επειδή εις Ανώγεια ευρίσκουν άσυλον και προστασίαν οι ανάρται των διαφόρων ομάδων αντιστάσεως και επειδή εκ των Ανωγειών διήλθον και οι απαγωγείς με τον στρατηγόν Φον Κράπε χρησιμοποιήσαντες ως σταθμόν διακομιδής τα Ανώγεια, διατάσσομεν την ΙΣΟΠΕΔΩΣΙΝ τούτων και την εκτέλεσιν παντός άρρενος Ανωγειανού όστις ήθελεν ευρεθεί εντός του χωριού και περίε αυτού εις απόστασιν ενός χιλιομέτρου. Χανιά 13-8-44 Ο Στρατηγός Διοικητής Φρουρίου Κρήτης Χ. ΜΙΛΛΕΡ

Δεκεμβρίου 1947 καταδικάστηκε σε ισόβια κάθειρξη.

Στη Γερμανία υπήρξαν έντονες διαμαρτυρίες για την καταδίκη του πρώην στρατηγού. Το περιοδικό *Spiegel* άφηνε να φανεί, ότι ο Αντρέ βρισκόταν άδικα στη φυλακή. Στο τεύχος 9 του 1951 εκφράζεται οίκτος και συμπόνια για το γεγονός, ότι κανείς δεν του δίνει τα 6000 δολάρια που απαιτούνται για την υποβολή ένστασης, ενώ εκείνος εγείρει αμφιβολίες για την εγκυρότητα των έκτακτων νόμων και του ειδικού δικαστηρίου. Δύο χρόνια μετά την καταδίκη του η γερμανική καγκελαρία υποστηρίζει αίτημα απονομής χάριτος. Το αίτημα υποστηρίχθηκε

και από ισχυρούς γερμανικούς εκκλησιαστικούς κύκλους, που απευθύνθηκαν με επιστολή στον βασιλιά Παύλο στις 8 Μαρτίου 1950. Και η γερμανική πρεσβεία στην Ελλάδα ασκεί πίεση, σύμφωνα με έρευνα του Χάγκεν Φλάισερ. Εν τέλει στις 15 Δεκεμβρίου 1951 το ελληνικό Υπουργείο Εξωτερικών απευθύνθηκε στο ελληνικό Υπουργείο Δικαιοσύνης με την παράκληση να επιταχυνθεί η διαδικασία και να ληφθούν υπόψη τα «τα μεγάλα οικονομικά συμφέροντα της χώρας μας όπως και ο προσανατολισμός της εξωτερικής πολιτικής μας». Ο βασιλιάς Παύλος υπέγραψε την απονομή χάριτος στον Αντρέ. Στις

17/01/1952 ο Αντρέ έφυγε από την Ελλάδα, έχοντας εκτίσει πέντε χρόνια από την ποινή του.

Αυτό σήμανε ρήξη σε σχέση με τη μέχρι τότε αντιμετώπιση των γερμανών εγκληματιών πολέμου. Σε αντίθεση με τον Αντρέ, οι διοικητές που τον διαδέχτηκαν στην Κρήτη, οι στρατηγοί Μίλερ και Μπρόιερ, καταδικάστηκαν σε θάνατο και εκτελέστηκαν στην Αθήνα το 1947.

Η επιστροφή του Αντρέ στη Δυτική Γερμανία σχολιάστηκε ευρέως από τα γερμανικά μέσα, ενώ πρώην συνάδελφοι από το στρατό του επιφύλαξαν θερμή υποδοχή. Σύμφωνα με μία εφημερίδα, ο Αντρέ «καταδικάστηκε από ελληνικό δικαστήριο για εγκλήματα πολέμου (...) που υποτίθεται ότι διέπραξε».

Ο ίδιος ο Αντρέ άσκησε κριτική στην ελληνική δικαιοσύνη σε διεξοδική συνέντευξη που παραχώρησε στην εφημερίδα *Weserkurier*, δίνοντας έμφαση στα «επιτεύγματα» των διαδόχων του στην Κρήτη Μίλερ και Μπρόιερ. Ο ίδιος παρουσίασε τον εαυτό του, με τη βοήθεια των μέσων ενημέρωσης, ως θύμα.

Βικιπαίδεια: «Ακολούθησε πολιτική καριέρα και σύντομα έγινε ένας από τους πιο γνωστούς Ακροδεξιούς στη νεοσύστατη Ομοσπονδιακή Δημοκρατία της Γερμανίας. Δραστηριοποιήθηκε αρχικά στην ακροδεξιά εθνικιστική οργάνωση *Deutscher Block* και το 1953 ίδρυσε μαζί με άλλους το *Reichsblock*. Μεταξύ του 1953 και του 1955 υπήρξε μέλος της κομματικής επιτροπής και ως εκ τούτου ένας από τους επικεφαλής του εθνικιστικού πολιτικού κόμματος *Deutsche Reichspartei*».

Βασική του επιδίωξη ήταν να σπλώσει την εικόνα της Ελλάδας στη γερμανική κοινή γνώμη.

H Dorothee Vakalis με πληροφορίες από το βιβλίο: «Η Κρήτη την ταρσαμένη δεκαετία 1940-50», Χανιά 2012 (στα ελληνικά, μέχρι στιγμής δεν έχει μεταφραστεί στα γερμανικά), εκεί: Στράτος Δορδανάς, Εγκλήματα πολέμου - Οι δίκες των γερμανών στρατιωτικών διοικητών του «Οχυρού Κρήτης», σελ. 83-110.

Αλέξης Τσίπρας, ομιλία στο Ευρωπαϊκό Κοινοβούλιο, στις 8 Ιουλίου:

«Αν δεν είναι δικαίωμα μιας κυρίαρχης κυβέρνησης να επιλέξει με ποιον τρόπο θα βρει ισοδύναμα μέτρα για να καλύψει τους απαιτούμενους στόχους, τότε θα πρέπει να υιοθετήσουμε μια αντίληψη ακραία και αντιδημοκρατική, που λέει, ότι στις χώρες που βρίσκονται σε πρόγραμμα δεν θα πρέπει να γίνονται εκλογές, θα πρέπει να διορίζονται κυβερνήσεις, να διορίζονται τεχνοκράτες που θα αναλαμβάνουν και την ευθύνη των αποφάσεων».

Ανώνυμος, από τα ενδότερα της συμμορίας:

«Οι θεσμοί απέρριψαν όλες τις προτάσεις χωρίς καν τις εξετάσουν. Ο Σόιμπλε και το Βερολίνο είναι ξύπνιοι, προκαλούν κρίσεις κατά τη διάρκεια των διαπραγματεύσεων και μετά λένε: „Μα οι Έλληνες δε συνεργάζονται, δεν καταλαβαίνουν τι κακό κάνουν, δεν αποκαλύπτουν τους αριθμούς.“ Και το ευρώ αντί να πέφτει ανεβαίνει. Ακριβώς όπως και τα χρηματιστήρια.»

Συνέντευξη της 8ης Ιουλίου με μέλος της ελληνικής αποστολής διαπραγματεύσεων, του οποίου το όνομα δεν αποκαλύπτεται. Για την πηγή βλ. πλαίσιο σελ. 2

και οικονομικά συμφέροντα των κυβερνήσεων των δύο χωρών. Στα θύματα των εγκλημάτων δινόταν όλο και λιγότερη σημασία. Και όχι μόνο αυτό: οι δράστες θεωρήθηκαν στη Γερμανία θύματα της ελληνικής δικαιοσύνης και ζούσαν παριστάνοντας τους έντιμους πολίτες.

Η *FaktenCheck:HELLAS* παρουσίασε ένα τέτοιου είδους περιστατικό με το παράδειγμα του Μαξ Μέρτεν, διοικητού της Βέρμαχτ στη Θεσσαλονίκη. Επρόκειτο για έναν από τους κύριους υπεύθυνους για τον εκτοπισμό 48.000 Εβραίων, ανδρών και γυναικών, στο Άουσβιτς και την Τρεμπλίγκα. Ο Μέρτεν συνελήφθη

διαπράχθηκαν μαζικές εκτελέσεις εναντίον του άμαχου πληθυσμού του νησιού στο πλαίσιο «μέτρων εξιλέωσης».

Αντικαταστάθηκε τον Αύγουστο του 1942. Στο τέλος του πολέμου συνελήφθη από τους Βρετανούς στη Γερμανία και λίγο αργότερα κατηγορήθηκε στην Αγγλία για εγκλήματα που διέπραξε εναντίον βρετανών αιχμαλώτων πολέμου. Η βρετανική κυβέρνηση, ωστόσο, προτίμησε να τον παραδώσει στην Ελλάδα. Εκεί εκκρεμούσαν εναντίον του τέσσερις κατηγορίες, μεταξύ άλλων λόγω της εκτέλεσης 2000 αμάχων μετά την κατάληψη του νησιού. Ο Αντρέ παραδόθηκε στην Ελλάδα στις αρχές του 1947. Στις 3

Δοσοληψίες και εγκλήματα

Οι ελληνογερμανικές σχέσεις σφυρηλατήθηκαν υπό την κυριαρχία της οικονομίας. Αφ' ενός η ελληνική πλευρά είχε συμφέρον για οικονομικές συναλλαγές, αφ' ετέρου για τη γερμανική πλευρά το πολιτικό κέρδος λειτουργούσε ως αποζημίωση.

Οι ένοχοι των ναζιστικών εγκλημάτων στην Ελλάδα – με λίγες εξαιρέσεις – δεν πλήρωσαν για τις πράξεις τους. Μετά την

επίσκεψη του πρωθυπουργού Καραμανλή στην Ομοσπονδιακή Δημοκρατία της Γερμανίας το 1958 και τη χορήγηση κρατικού δανείου ύψους 200 εκατομμυρίων γερμανικών μάρκων, η ελληνική κυβέρνηση αποφάσισε να διακόψει οριστικά την οποιαδήποτε ποινική δίωξη των εγκληματιών πολέμου. Η Αθήνα μεταβίβασε την αρμοδιότητα αυτή στις γερμανικές ομοσπονδιακές Αρχές. Οι τελευταίες πάλι δεν επέδειξαν καμία

απολύτως διάθεση να προβούν σε σοβαρές διώξεις των εγκληματιών πολέμου (βλ. το σχετικό σχόλιο του Norman Paech στην *FCH01*, σελ. 3). Στις αρχές του 1959, δύο μήνες μετά τις ελληνογερμανικές οικονομικές διαπραγματεύσεις, ο Καραμανλής πέρασε ένα νόμο από το ελληνικό κοινοβούλιο, με βάση τον οποίο η Ελλάδα παρατήθηκε από τη δίωξη των εγκληματιών πολέμου.

Σύμφωνα με στοιχεία του «Ελληνικού

Εθνικού Γραφείου Εγκλημάτων Πολέμου» πάνω από 2.500 εγκλήματα πολέμου διαπράχθηκαν σε ελληνικό έδαφος, μεταξύ αυτών φόντοι, αυθαίρετες εκτελέσεις αιχμαλώτων πολέμου, εμπρησμοί χωριών, καταστροφή ξένης περιουσίας, καταναγκαστική εργασία...

Απόσπασμα από συνέντευξη της FCH με τον Δρ. Δημήτριο Κ. Αποστολόπουλο, ιστορικό, πολιτικό επιστήμονα...

Ανθισμένα τοπία;

Οι προοπτικές της ελληνικής οικονομίας στο χώρο του ευρώ

Sebastian Gerhardt

Μετά το πέρας των διαπραγματεύσεων στη Σύνοδο Κορυφής της 12ης Ιουλίου ο Έλληνας πρωθυπουργός Αλέξης Τσίπρας δήλωσε ότι τώρα η Ελλάδα θα μπορούσε ξανά «να σταθεί στα πόδια της». Παρά τον αρνητικό αντίκτυπο της συμφωνίας με τους δανειστές, η οικονομική σταθερότητα θα άνοιγε νέες οικονομικές προοπτικές για την Ελλάδα. Τα βάρη της πολιτικής λιτότητας θα έπρεπε να καταναμηθούν με κοινωνικά δίκαιο τρόπο. Το «Grexib» ανήκε πια στο παρελθόν.

Πράγματι ο ελληνικός λαός με το «Όχι» στο δημοψήφισμα της 5ης Ιουλίου δεν έδωσε λευκή επιταγή για την έξοδο από το ευρώ. Η προπαγάνδα του Βερολίνου και των Βρυξελλών έκαναν το δημοψήφισμα να φαίνεται σαν μια απόφαση υπέρ ή κατά του ευρώ. Ήλπιζαν ότι οι Έλληνες, όπως το 1990 οι πολίτες της Ανατολικής Γερμανίας, δεν θα αποφάσιζαν κατά του «δυτικού χρήματος». Ο ΣΥΡΙΖΑ, στηριζόμενος στα κινήματα διαμαρτυρίας και με την υπόσχεση να λύσει το ζήτημα μέσω διαπραγματεύσεων, κατάφερε την επιτυχία του «Όχι».

Τώρα πλέον έχουμε μπροστά μας το αποτέλεσμα των διαπραγματεύσεων. Ακόμα κι αν πράγματι πέρασε η εποχή των διαρκών συζητήσεων για την παραμονή της Ελλάδας στο χώρο του ευρώ, παραμένει το ερώτημα: Τι προοπτικές έχει η ελληνική οικονομία σ' αυτό το πλαίσιο; Αυτό είναι ζήτημα γεγονότων και όχι πεποιθήσεων, ή υποθέσεων.

Εντελώς ανεξάρτητα από τα μεμονωμένα σημεία του προγράμματος λιτότητας, η σταθεροποίηση του ελληνικού χρηματοπιστωτικού συστήματος θα έχει αναμφίβολα θετικές συνέπειες. Ήδη από το Νοέμβριο του 2014 έλληνες καταθέτες και επιχειρήσεις έκαναν αναλήψεις ύψους τουλάχιστον 40 δισεκατομμυρίων ευρώ από τους τραπεζικούς τους λογαριασμούς για να τα κρύψουν «κάτω από το στρώμα» ή να τα μεταφέρουν στο εξωτερικό. Η επιστροφή έστω και τμήματος αυτών των χρημάτων στις ελληνικές τράπεζες θα λειτουργήσει στην ουσία σαν πρόγραμμα ανάκαμψης της οικονομίας. Αν επιπλέον καλυφθεί η εξυπηρέτηση του χρέους του ελληνικού κράτους με ένα νέο μνημόνιο, θα μπορούσε να δοθεί τέρμα στην βάνουση μείωση των δημόσιων δαπανών το τελευταίο τρίμηνο, που οφείλεται στη συγκέντρωση όλων των αποθεμάτων, προκειμένου να εξυπηρετηθεί το χρέος. Ίσως μάλιστα να υπάρξει και ανάθεση δημοσίων συμβάσεων σε επιχειρήσεις.

Ποιες είναι όμως οι μεσοπρόθεσμες προοπτικές; Ας ρίξουμε μια ματιά προς τα πίσω.

Φωτογραφία: ιακώβος χατζησταυρου

Η διάρθρωση της ελληνικής οικονομίας άλλαξε έντονα τα τελευταία 20 χρόνια. Από το 1995 ως το 2007 η ελληνική οικονομία αναπτύχθηκε πολύ. Κατά τη χρονική περίοδο αυτή το ΑΕΠ αυξήθηκε κατά 55%, χωρίς να ληφθεί υπόψη ο πληθωρισμός. Αν υποθέσουμε δηλαδή ότι το 1996 ανερχόταν στο 100%, το 2007 είχε φτάσει το 155%. Κατά τη διάρκεια της κρίσης, από το 2009 και μετά, σημειώθηκε δραματική πτώση στην απόδοση της οικονομίας. Σήμερα βρίσκεται περίπου στα ίδια επίπεδα που βρισκόταν πριν από 15 χρόνια, κατά την προσχώρηση στην ευρωζώνη. Πέρα από τις άμεσες συνέπειες της κρίσης, στη δραστική μείωση του ΑΕΠ συνέβαλαν τα προγράμματα λιτότητας και η εξυπηρέτηση του υψηλού χρέους.

Το μεγαλύτερο προστιθέμενης αξίας» προκύπτει στην Ελλάδα, όπως και αλλού, από τους τομείς παροχής υπηρεσιών. Χωρίς τον τουρισμό και τη ναυσιπλοΐα δε θα λειτουργούσε τίποτα. Αυτό δε σημαίνει βέβαια ότι είναι ασήμαντοι οι κλασικοί τομείς, αντιθέτως μάλιστα. Ακριβώς εκεί φαίνονται οι σταθεροποιητικές και αποσταθεροποιητικές εξελίξεις της ελληνικής οικονομίας. Έτσι στον τομέα της γεωργίας σημειώθηκε μείωση αναφορικά με το μερίδιο ακαθάριστης προστιθέμενης αξίας από το 1995 στο 2007, από 8% σε 3%, ενώ σήμερα βρίσκεται σταθερά στο 4%. Το μερίδιο της βιομηχανίας μειώθηκε από 15% το 1995 σε 13% το 1998, μετά συγκρατήθηκε στο ίδιο επίπεδο, το 2014 βρισκόταν στο 12%. Η έντονη διαρθρωτική κρίση της ελληνικής βιομηχανίας εντοπίζεται στις αρχές της δεκαετίας του 1990. Οι ελπίδες για την προσχώρηση στο ευρώ αποτέλεσαν αντίδραση στην κρίση αυτή. Έκτοτε οι διακυμάνσεις του οικονομικού κύκλου φαίνονται ξεκάθαρα σε έναν συγκεκριμένο

τομέα: τον κατασκευαστικό. Στα μέσα της δεκαετίας του 1990 το μερίδιο ακαθάριστης προστιθέμενης αξίας στον κατασκευαστικό τομέα ανερχόταν σε 6%. Το 2004 είχε σκαρφαλώσει στο 9%. Το 2014 ωστόσο έφτασε με το ζόρι το 2%.

Η εξάρτηση της μικρής αυτής χώρας έχει αυξηθεί έντονα από τις εισαγωγές. Το 1995 η Ελλάδα εισήγαγε προϊόντα και υπηρεσίες της τάξεως του 22% του ΑΕΠ. Το 2000, εν όψει της προσχώρησης στο ευρώ την 1η Ιανουαρίου του 2001, το ποσοστό αυτό άγγιξε το 35%. Από τότε έμεινε στα ίδια επίπεδα. Σε κάθε περίπτωση, το ελληνικό ποσοστό εισαγωγών συνεχίζει να βρίσκεται κάτω από τον μέσο όρο της ΕΕ (42,9%) και αρκετά κάτω από τον μέσο όρο άλλων χωρών της ευρωπαϊκής περιφέρειας, όπως η Πορτογαλία (39,4%), η Ρουμανία (41,1%) και η Βουλγαρία (67,9%).

Οι εξαγωγές δεν μπόρεσαν να αντισταθμίσουν τις αυξανόμενες εισαγωγές. Το μεγαλύτερο έλλειμμα στο εξωτερικό εμπόριο σημειώθηκε κατά την περίοδο των ακραίων οικονομικών διακυμάνσεων (Boom and Crash): από το 2007 ως το 2010.

Στο ελληνικό εξωτερικό εμπόριο σημειώθηκαν από το 1995 μέχρι σήμερα ελλείμματα και κατά συνέπεια προκλήθηκε εξωτερικό χρέος ύψους 314 δισεκατομμυρίων ευρώ. Πάνω από τα δύο τρίτα συσσωρεύτηκαν από την προσχώρηση στο ευρώ μέχρι τα τέλη του 2010.

Για να υπάρξουν, λοιπόν, πραγματικές αλλαγές, θα ήταν αναγκαίες εκτεταμένες επενδύσεις. Η συμφωνία των Βρυξελλών της 12ης Ιουλίου προβλέπει, μεταξύ άλλων, τη διευκόλυνση της πρόσβασης της Ελλάδας σε πακέτο χρηματοδότησης για την ανάπτυξη ύψους 35 δισεκατομμυρίων ευρώ. Τι σημαίνει αυτό; Το 2008 οι επενδύσεις στην Ελλάδα ανέρχονταν στα 57,5 δισεκατομμύρια ευρώ. Το 2014, έτος κατά το οποίο οι

Βρυξέλλες επαίνεσαν την Ελλάδα για την επίτευξη πραγματικής ανάπτυξης, οι επενδύσεις ανήλθαν μόλις στα 21 δισεκατομμύρια. Η χρηματοδότηση που ανακοινώθηκε, λοιπόν, δεν αντιστοιχεί καν στη

προγραμματίων λιτότητας. Οι συνέπειες τους είναι γνωστές και έχουν ήδη περιγραφεί. Οι ακόμα υψηλότεροι φόροι κατανάλωσης, με ένα γενικό συντελεστή ΦΠΑ 23%, που αποτελεί ρεκόρ στην ΕΕ, καθώς και οι νέες μειώσεις των συντάξεων, θα μειώσουν και πάλι την εσωτερική ζήτηση, τουλάχιστον μεσοπρόθεσμα. Οι αυξήσεις του ΦΠΑ στην εστίαση και η άρση των φορολογικών πλεονεκτημάτων για τα ελληνικά νησιά θα αποτελέσουν πλήγμα για τον σημαντικό τομέα του τουρισμού και θα αυξήσουν τα σχετικά πλεονεκτήματα του ανταγωνισμού, π.χ. στην Τουρκία. Η άρση των φορολογικών πλεονεκτημάτων για τους αγρότες θα εμποδίσει την αναζωογόνηση του ήδη συρρικνωμένου τομέα της γεωργίας. Αν εξαιρέσει λοιπόν κανείς τη βραχυπρόθεσμη τόνωση, που σχετίζεται με την πιο πρόσφατη κρίση, οι μακροοικονομικές προοπτικές είναι κάθε άλλο παρά ρόδινες.

Όμως μετά τις μεγάλες δημόσιες κινητοποιήσεις των τελευταίων ετών, ο κόσμος στην Ελλάδα δε θα επιστρέψει έτσι απλά στην καθημερινότητά του, ψάχνοντας τρόπους για να βγάλει τα προς το ζην στην αγορά.

Οι άνθρωποι βρίσκουν παντού λόγους για να αναζητήσουν εναλλακτικές λύσεις. Ακόμα και οι νηφάλιες στατιστικές τους δίνουν δίκιο: δεν υπάρχει άλλη χώρα στην ευρωζώνη που να έχει σφραγιστεί τόσο πολύ από την οικονομική ανισότητα, όσο η Ελλάδα. Και μεν η μακρά ανάπτυξη μέχρι το 2007 οδήγησε στη μείωση του μεριδίου των επιχειρήσεων και των ελεύθερων επαγγελματιών στο «εθνικό εισόδημα» των

μείωση των επενδύσεων σε ένα έτος. Και τα 35 δισεκατομμύρια, ακόμα και αν καταναμηθούν με τον καλύτερο δυνατό τρόπο, θα εκταμιευθούν σε περισσότερα έτη. Δεν μπορεί λοιπόν να περιμένει κανείς μεγάλες αλλαγές στην ελληνική οικονομία με τέτοια μέσα. Το μόνο που υπόσχονται οι ελίτ του Βερολίνου, του Παρισιού και των Βρυξελλών στον ελληνικό λαό είναι μια σταθερή θέση στην περιφέρεια της ευρωζώνης, τίποτα παραπάνω. Μετά από χρόνια οικονομικής

Αλέξης Τσίπρας, ομιλία στο Ευρωπαϊκό Κοινοβούλιο, στις 8 Ιουλίου:

«Και θέλω να σας θυμίσω, ότι η ισχυρότερη στιγμή αλληλεγγύης της σύγχρονης ευρωπαϊκής ιστορίας ήταν το 1953, όταν η χώρα σας έβγαине καταχρεωμένη και λεηλατημένη από δύο παγκόσμιους πολέμους και η Ευρώπη και οι ευρωπαϊκοί λαοί [συμπεριλαμβανομένης της Ελλάδας, σ.σ. FCH] έδειξαν τη μέγιστη αλληλεγγύη στη Σύνοδο του Λονδίνου το 1953, όταν αποφάσισαν τη διαγραφή του 60% του χρέους της Γερμανίας, καθώς και ρήτρα ανάπτυξης. Αυτή ήταν η σημαντικότερη στιγμή αλληλεγγύης της σύγχρονης ευρωπαϊκής ιστορίας».

Ανώνυμος, από τα ενδότερα της συμμορίας:

«Το Σαββατοκύριακο, όταν η ΕΚΤ έβαλε φρένο, πάθαμε το έμφραγμα. Τώρα έχουμε τα επακόλουθα. Κάποια όργανα έχουν παραλύσει. Κάποια δε λειτουργούν πια. Άλλα προσπαθούν, αλλά δεν έχουν αρκετό αίμα. [...] Υποτιμήσαμε τη δύναμή τους. Μία δύναμη που εισχωρεί στον ίδιο τον κοινωνικό ιστό. [...] Είναι πολύ στενά τα περιθώρια επιρροής μας. Το ευρωπαϊκό οικοδόμημα είναι ήδη καρκικό».

Συνέντευξη της 8ης Ιουλίου με μέλος της ελληνικής αποστολής διαπραγματεύσεων, του οποίου το όνομα δεν αποκαλύπτεται. Για την πηγή βλ. πλαίσιο σελ. 2

παρακμής και μιας τρομακτικής κρίσης του χρηματοπιστωτικού συστήματος, και μόνο η αόριστη προοπτική σταθεροποίησης – η σκέψη ότι τα πράγματα δε θα πάνε χειρότερα! – αποτελεί μια θετική είδηση, η σημασία της οποίας δεν πρέπει να υποτιμηθεί.

Σε κάθε περίπτωση το νέο πρόγραμμα λιτότητας, που επιβάλλεται με τη συμφωνία της 13ης Ιουλίου, σημαίνει τη συνέχιση των προηγούμενων

επίσημων στατιστικών, όμως αυτό βρισκόταν πάντοτε πάνω από το 50%, συνήθως και πάνω από το 60%. Πρόκειται για μία ιδιαίτερα ασυνήθιστη τιμή, ακόμα κι αν λάβει κανείς υπόψη το υψηλό ποσοστό ελεύθερων επαγγελματιών μεταξύ των εργαζόμενων, που ανέρχεται στο 30%. Ακριβώς εκεί θα διεξαχθεί ο αγώνας για προτάσεις για μια πιο δίκαιη κοινωνικά κατανομή των βαρών της κρίσης, με ή χωρίς τον ΣΥΡΙΖΑ.

Πρόσφυγες - ΕΕ - Ελλάδα

Δίκτυα αλληλεγγύης στην πρώτη γραμμή στην περίθαλψη των προσφύγων, η ροή των οποίων αυξάνεται δραματικά

Ο αριθμός των προσφύγων που φτάνουν στην Ευρώπη από τη Βόρειο Αφρική, τη Συρία, την Ερυθραία, το Αφγανιστάν και άλλες περιοχές αυξάνεται δραματικά. Οι λόγοι της φυγής είναι κυρίως δυο: αφ' ενός οι πόλεμοι και οι καταστροφές, αφ' ετέρου η οικονομική εξαθλίωση και η πείνα. Και στις δύο περιπτώσεις τα κράτη του ΟΟΣΑ και βεβαίως η Ευρωπαϊκή Ένωση φέρουν μεγάλο μέρος της ευθύνης. Προμηθεύουν τα όπλα για τους εν λόγω πολέμους. Βομβαρδίζουν τη Λιβύη και το Αφγανιστάν στην παρούσα κατάσταση του απόλυτου χάους και της μαζικής εξαθλίωσης. Αρχικά υποστήριζαν για χρόνια το καθεστώς του Άσαντ στη Συρία (και επωφελούνταν παρεμπιπτόντως και από τις τεχνικές βασανισμούς των εκεί υπεύθυνων) και μετά εξόπλισαν μαζικά μία αντιπολίτευση, από την οποία προέκυψαν και οι τρομοκρατικές δυνάμεις του «Ισλαμικού Κράτους». Τα κράτη του ΟΟΣΑ γενικά και ιδιαίτερα η ΕΕ είναι που επιβάλλουν συμφωνίες ελεύθερου εμπορίου στις χώρες, από τις οποίες προέρχονται οι πρόσφυγες. Το αποτέλεσμα είναι η καταστροφή των τοπικών οικονομιών, η πείνα, η φτώχεια, και φυσικά εκατοντάδες χιλιάδες πρόσφυγες. Όταν οι άνθρωποι αυτοί καταλήγουν στα σύνορα της Ευρώπης, τότε η πολυσυζητημένη «ευρωπαϊκή αλληλεγγύη» χάνει απολύτως την αξία της. Εδώ και μήνες γίνεται καυγάς

για το αν και το πώς θα μπορούσαν να κατανεμηθούν κάποιες δεκάδες χιλιάδες πρόσφυγες στα ευρωπαϊκά κράτη, ώστε να μοιραστεί καλύτερα το βάρος που πέφτει στην Ελλάδα και την Ιταλία. Στην πραγματικότητα

όμως πρόκειται για εκατοντάδες χιλιάδες πρόσφυγες. Το πρώτο εξάμηνο του 2015 καταγράφηκαν στην Ελλάδα 68.000 πρόσφυγες και στην Ιταλία λίγο λιγότεροι, ήτοι 65.000. Και είναι η κυβέρνηση του

ΣΥΡΙΖΑ, που αν και ταλαιπωρείται από τον οργανωμένο εκβιασμό της ΕΕ, έλαβε παρόλα αυτά αποτελεσματικά μέτρα για τη βελτίωση της κατάστασης των προσφύγων στη χώρα.

Πρόσφυγες στη Βόρεια Ελλάδα καθ' οδόν προς τα σύνορα Ελλάδας - Μακεδονίας. Φωτογραφία: Βασίλης Τσαρτσάνης

Μια κραυγή από την Ειδομένη στη Βόρεια Ελλάδα

Όπου η Ευρώπη κλείνει τα μάτια και τα αυτιά της και εκδίδει απαγορευσεις, εκεί αναπτύσσονται κίνδυνοι που θυμίζουν καταστάσεις πολέμου. Μαφιόζικες ομάδες πλουτίζουν εκμεταλλευόμενες αβοήθητους πρόσφυγες: πρόκειται για τις πορείες θανάτου Σύρων, Αφγανών και Αφρικανών προσφύγων στα σύνορα μεταξύ Βόρειας Ελλάδας και ΠΓΔΜ.

Απαιτούμε από τους πολιτικούς της Γερμανίας, να έρθουν στη Βόρεια Ελλάδα και να δουν με τα ίδια τους τα μάτια την εξαθλίωση και τον θανάσιμο κίνδυνο που αντιμετωπίζουν αμέτρητοι πρόσφυγες στα «σύνορα εντός της Ευρώπης»! Αυτή η επικίνδυνη εστία φωτιάς δεν έχει γίνει αντιληπτή από τους υπεύθυνους! Χιλιάδες άνδρες, γυναίκες και παιδιά έρχονται με τα τρένα, ή διανύουν πολλά χιλιόμετρα με τα πόδια, και βρίσκουν καταφύγιο εξουθενωμένοι σε αγρούς ή καλαμιές κοντά στα σύνορα με την ΠΓΔΜ. Τους μεταφέρουν σε ομάδες οι διακινητές ανθρώπων. Οι συνοριοφύλακες της ΠΓΔΜ τους αποκρούουν συχνά επί μέρες, μετά πάλι αφήνουν κάποιες ομάδες να περάσουν. Οι μετανάστες εξοπλίζονται με ξύλα και κλαδιά, επειδή γνωρίζουν, ότι πέρα από τα σύνορα τους περιμένουν συμμορίες αλλά και αστυνομικές μονάδες για να τους πάρουν με τη βία

ό, τι τους έχει απομείνει και τα διαβατήριά τους. Οι συμμορίες κυκλοφορούν αργότερα στην Ευρώπη και προσφέρουν προστασία σε εγκληματικά στοιχεία.

Καθημερινά καταγράφονται περιστατικά βίας από συμμορίες: οι πρόσφυγες επιστρέφουν βαριά τραυματισμένοι. Ματωμένοι και χτυπημένοι άνθρωποι με το ζόρι βρίσκουν βοήθεια στο κέντρο υγείας στο Πολύκαστρο, 20 χιλιόμετρα πιο πέρα, το οποίο δε διαθέτει καν ασθενοφόρο. Σε απόσταση 50 χιλιομέτρων βρίσκεται το νοσοκομείο του Κιλκίς, που λόγω απόστασης δεν είναι προσβάσιμο χωρίς τη βοήθεια τρίτων. Πολλοί τραυματισμένοι δεν ζητούν βοήθεια, καθώς φοβούνται τη σύλληψη,

αλλά ροσπαθούν ξανά και ξανά να περάσουν τα σύνορα. Έχουμε αναφορές από αυτόπτες μάρτυρες για κακοποιήσεις και επιθέσεις. Ο σκηνοθέτης Βασίλης Τσαρτσάνης γύρισε ένα ντοκιμαντέρ και έκανε σχετική έκκληση στο Ευρωπαϊκό Κοινοβούλιο. Ενώ οι κρατικές και δημοτικές αρχές παραμένουν άπραγες μπροστά στη μαζική άφιξη των προσφύγων, στην κοινωνία των πολιτών υπάρχει έντονη κινητικότητα. Νοικοκυρές, καταστηματάρχες, δάσκαλοι και άνεργοι μαζεύονται και κάνουν ό, τι περνάει από το χέρι τους: μαγειρεύουν, φροντίζουν τους τραυματισμένους, βοηθούν και υποστηρίζουν ακούραστα: «Δε θέλουμε χρήματα για τις δράσεις

βοήθειας, οι πολιτικοί πρέπει επιτέλους να βρουν λύσεις».

Αυτόπτες μάρτυρες μιλούν για «γερμανούς υπαλλήλους» στα σύνορα με την ΠΓΔΜ και στην Ουγγαρία. Λένε ότι αντιμετωπίζουν τους πρόσφυγες με σκυλιά, τα οποία τους ρίχνουν στο έδαφος. Ποιος βουλευτής θα υποβάλει ερώτημα στο γερμανικό κοινοβούλιο, για να δοθεί, μεταξύ άλλων, απάντηση στην εξής ερώτηση: «Που σε όλη την Ευρώπη βρίσκονται ποιες γερμανικές αστυνομικές μονάδες και με πόσους υπαλλήλους επιχειρούν την απόκρουση της εισόδου προσφύγων»;

Πότε επιτέλους θα είμαστε σε θέση να μετατρέψουμε τα αποτρόπαια μέτρα καταστολής

σε μια κουλτούρα της ευρωπαϊκής αλληλεγγύης και των πολυσυζητημένων ανθρωπίνων δικαιωμάτων; Ζητάμε από τους βουλευτές και από άλλους παράγοντες να έρθουν τώρα αμέσως στην Ελλάδα! Όχι όταν θα τους το επιτρέψουν οι ανειλημμένες υποχρεώσεις! Όταν υπάρχουν θύματα σεισμού, δεν τα επισκέπτονται τρεις μήνες μετά την καταστροφή! Θα τους συνοδεύσουμε μαζί με ντόπιους ανθρώπους στην Ειδομένη, να δουν τους πρόσφυγες που βρίσκουν καταφύγιο στην ύπαιθρο, περιμένοντας από τους οπλισμένους συνοριοφύλακες της ΠΓΔΜ να αφήσουν επιτέλους να περάσει τα σύνορα και η δική τους ομάδα. Θα τους πάμε να δουν γιατρούς και κατοίκους των χωριών στα σύνορα και θα θέσουμε στη διάθεσή τους αναφορές από αυτόπτες μάρτυρες, για να σχηματίσουν τη δική τους εικόνα και να υψώσουν τη φωνή τους: Πρέπει να βρεθούν άμεσα ευρωπαϊκές λύσεις για τους ανθρώπους αυτούς που έρχονται μαζικά στη γειτονιά μας, που θέλουν να διασφαλίσουν στην Ευρωπαϊκή Ένωση την επιβίωση και την ηρεμία τους. Στο ζήτημα των προσφύγων αποδεικνύεται το πραγματικό πνεύμα της Ευρώπης!

Βασίλης Τσαρτσάνης (Πολύκαστρο),
Dorothee Vakalis, Κατερίνα
Νοτοπούλου (Θεσσαλονίκη),
Δρ. Nadja Rakowitz (Φρανκφούρτη
στον Μάιν), Gerhard
Lanzerstorfer (Αϊντς)

Επικοινωνία:
vasilis.tsartsanis@gmail.com

«Ήμουν στην Ειδομένη...»

Είναι αυθάδεια το γεγονός ότι τα γερμανικά μέσα ενημέρωσης και οι πολιτικοί θυμήθηκαν τώρα την «ανθρωπιστική κρίση», για την οποία υποτίθεται ότι φταίει η αριστερή κυβέρνηση. Η ανθρωπιστική κρίση έχει ξεσπάσει εδώ και καιρό, και μάλιστα αποτελεί συνέπεια της πολιτικής της λιτότητας και της πολιτικής της ΕΕ για τους πρόσφυγες, που αφορά και όλους εκείνους τους πρόσφυγες, που εξοκέλλουν στην Ελλάδα. Βρέθηκα πρόσφατα με μια ομάδα αλληλεγγύης στην Ειδομένη, όπου η κατάσταση έχει κλιμακωθεί σε δραματικό βαθμό, όπως εξ' άλλου και στα νησιά κοντά στις τουρκικές ακτές. Εκεί βρίσκονται εκατοντάδες άνθρωποι χωρίς καμία απολύτως φροντίδα, χωρίς τροφή και νερό, χωρίς τουαλέτες και προστασία από τον ήλιο και τη βροχή,

χωρίς ιατρική περίθαλψη, άνθρωποι που πορεύονται με τα πόδια προς την πλούσια Ευρώπη. Είναι φρικτό να βλέπει κανείς ανθρώπους να βγαίνουν έρποντας μέσα από θάμνους και να παρακαλούν για φαγητό και νερό. Εικόνες που μέχρι στιγμής γνώριζα μόνο από τους λιμούς στην Αφρική. Οι κάτοικοι της περιοχής, που υποφέρουν και οι ίδιοι από υψηλή ανεργία και έχουν ελάχιστα χρήματα, δίνουν από το υστέρημά τους για να βοηθήσουν αυτούς τους ακόμα φτωχότερους ανθρώπους. Τους αξίζει πραγματικά ο σεβασμός μας. Το ότι η ΕΕ παρακολουθεί άπραγη, αποτελεί χλεύη προς όλα τα βασικά ιδεώδη, στα οποία αναφέρεται διαρκώς.

Δρ. Nadja Rakowitz, Διευθύντρια του Γερμανικού Συλλόγου
Δημοκρατών Γιατρών · βλ.: www.vdaee.de

Πρόσδος στην πολιτική για τους πρόσφυγες

Πολιτική στη σκιά της ευρωπαϊκού καταστολής

Δημήτριος Αγγελίδης, Εφημερίδα των Συντακτών [Εφ.Συν.]

Σημαντικά βήματα στα θέματα της μετανάστευσης και του ασύλου ολοκλήρωσε μετά το δημοψήφισμα η ελληνική κυβέρνηση, υλοποιώντας, παρά τις δυσκολίες, μια πολιτική που η επικεφαλής του νεοσύστατου υπουργείου Μετανάστευσης Τασία Χριστοδουλοπούλου περιγράφει σαν επιστροφή στην τήρηση των ελληνικών και ευρωπαϊκών νόμων και των ανθρωπίνων δικαιωμάτων, που είχαν υποφέρει πολύ από την ανοιχτά ξενοφοβική πολιτική της προηγούμενης κυβέρνησης.

Ήδη οι πρώτες δράσεις της κυβέρνησης την άνοιξη χαιρετίστηκαν από τον ΟΗΕ, το Συμβούλιο της Ευρώπης και από οργανώσεις για τα ανθρώπινα δικαιώματα. Αφορούσαν την απελευθέρωση όσων κρατούνταν καταχρηστικά στα κέντρα κράτησης, είτε επειδή είχαν ήδη κάνει αίτηση χορήγησης ασύλου, είτε επειδή ανήκαν σε ιδιαίτερα ευάλωτες ομάδες, είτε επειδή κρατούνταν για πολύ παραπάνω από 18 μήνες.

Πολύ γρήγορα ωστόσο προέκυψαν προβλήματα στην

εφαρμογή μιας τέτοιας πολιτικής εντός της Ελλάδας και εντός της Ευρώπης, μίας πολιτικής που αποκλίνει έντονα από την επικρατούσα λογική της καταστολής. Και αυτό γιατί η υπόσχεση ότι τα κέντρα κράτησης θα μετατρέπονταν σε δομές ανοιχτής φιλοξενίας δεν ήταν δυνατόν να τηρηθεί. [σημείωση της FCH: Ο αριθμός των κρατούμενων στη Βόρεια Ελλάδα εκτιμάται ακόμα στους 300, στην Αμυδαλέζα στους 600, ωστόσο ο χρόνος κράτησης μειώθηκε στους 6 μήνες. Ακόμα συλλαμβάνονται άνθρωποι χωρίς έγγραφα και ακόμη υπάρχουν αναφορές, ότι κρατούνται εκεί αλλά και σε αστυνομικά τμήματα άτομα που ανήκουν σε ιδιαίτερα ευάλωτες ομάδες]. Ο λόγος είναι, ότι σύμφωνα με τις ευρωπαϊκές συνθήκες **οι πόροι για τη χρηματοδότηση κέντρων κράτησης δεν επιτρέπεται να διατίθενται για άλλους σκοπούς**. Φαίνεται ωστόσο ότι δεν έχουν προβλεφθεί στην ΕΕ αρκετοί πόροι για την υποδοχή μεταναστών. Επιπλέον η αύξηση της προσφυγικής ροής προκάλεσε

πανικό στα μέσα ενημέρωσης και την αντιπολίτευση, οδηγώντας και σε μερική αναδίπλωση μερίδας της κυβέρνησης, κυρίως του υπουργείου, στο οποίο υπάγονται η αστυνομία και τα κέντρα κράτησης.

Παρόλα αυτά σημειώνεται πρόσδος, έστω και με περιορισμούς. Το κοινοβούλιο ψήφισε στις 9 Ιουλίου ένα σχέδιο νόμου, με μεγάλη πλειοψηφία από τον ΣΥΡΙΖΑ, το ΠΑΣΟΚ, το Ποτάμι και το ΚΚΕ, παρά την ταραχώδη κατάσταση που επικρατούσε με τους δανειστές. Με βάση αυτό θα λάβουν την ελληνική ιθαγένεια χιλιάδες παιδιά μεταναστών, που είτε γεννήθηκαν στην Ελλάδα, είτε ήρθαν στη χώρα σε μικρή ηλικία. Τίθενται όμως αυστηρά κριτήρια, που αποκλείουν πολλά παιδιά, προκειμένου να μην κηρυχθεί το νομοσχέδιο αντισυνταγματικό.

Με το νόμο αυτό αίρονται οι διατάξεις που τιμωρούσαν ποινικά τη μεταφορά ανθρώπων χωρίς έγγραφα με ιδιωτικό ή δημόσιο όχημα. Η άρση αφορά τις περιπτώσεις παροχής ανθρωπιστικής βοήθειας (όπως διάσωση σε περίπτωση κινδύνου στη θάλασσα, μεταφορά ανθρώπων που χρειάζονται βοήθεια ή σκοπεύουν να υποβάλουν αίτηση χορήγησης ασύλου). Φαίνεται λοιπόν πως οι δημόσιες διαμαρτυρίες είχαν αποτέλεσμα.

Επιπλέον, με ειδική χρηματοδότηση από τη ΕΕ εγκαινιάστηκε ένα περιφερειακό γραφείο ασύλου στη Θεσσαλονίκη και άλλα πέντε σε ολόκληρη τη χώρα. Έτσι, μπορεί τουλάχιστον να βελτιωθεί κάπως η ανεπαρκής νέα υπηρεσία για το άσυλο, που πρωτολειτούργησε πριν δύο χρόνια. Προηγουμένως οι αιτήσεις χορήγησης ασύλου υποβάλλονταν στα αστυνομικά τμήματα.

Παιδιά σε βρύση στην παραμεθόρια περιοχή της Ειδομένης.
Φωτογραφία: Βασίλης Τσαρτσάνης

Στην Ελλάδα καταγράφονται περισσότερες αφίξεις προσφύγων σε σχέση με την Ιταλία

Από την έκθεση του Ύπατου Αρμοστή των Ηνωμένων Εθνών για τους πρόσφυγες (UNHCR) την 1η Ιουλίου 2015

Από τις αρχές του έτους, 137.000 άνθρωποι διέσχισαν τη Μεσόγειο και αναζήτησαν καταφύγιο στην Ευρώπη. Το ένα τρίτο από αυτούς ήταν υπήκοοι Συρίας, που δικαιούνται σχεδόν πάντα το καθεστώς του πρόσφυγα ή άλλες μορφές προστασίας. Στη δεύτερη και την τρίτη θέση των κύριων χωρών προέλευσης βρίσκονται οι Αφγανιστάν και η Ερυθραία, οι υπήκοοι των οποίων επίσης αναγνωρίζονται σχεδόν πάντα ως πρόσφυγες.

«Την ώρα που η Ευρώπη δίνει συμβουλές για τον καλύτερο τρόπο αντιμετώπισης της κλιμακωμένης κρίσης στο χώρο της Μεσογείου, πρέπει να γίνει σαφές το εξής: όσοι διασχίζουν τη Μεσόγειο για να φτάσουν στην Ευρώπη είναι πρόσφυγες, που αναζητούν προστασία από πόλεμο και διωγμούς», δήλωσε ο Ύπατος Αρμοστής Αντόνιο Γκουτέρες.

Τα στοιχεία από την Ελλάδα, την Ιταλία, τη Μάλτα και την Ισπανία δείχνουν ότι ο αριθμός των αφίξεων από πρόσφυγες και μετανάστες που διασχίζουν τη Μεσόγειο αυξήθηκε κατά 83% το πρώτο εξάμηνο του 2015 (σε 137.000, έναντι 75000 για την ίδια χρονική περίοδο το 2014).

Επιπλέον, σύμφωνα με την έκθεση η κύρια διαδρομή που ακολουθούν οι πρόσφυγες είναι πλέον η διαδρομή της Ανατολικής Μεσογείου από την Τουρκία προς την Ελλάδα, και όχι από τη Βόρειο Αφρική προς την Ιταλία.

Οι περιορισμένες υποδομές στην Ελλάδα, που μπορεί να υποδεχτεί μόνο 2000 ανθρώπους, σημαίνει ότι οι συνθήκες για τους νεοαφιχθέντες πρόσφυγες και μετανάστες είναι απολύτως ανεπαρκείς. Πολλοί πρόσφυγες προσπαθούν να φτάσουν στην Ουγγαρία, διασχίζοντας τη Μακεδονία και τη Σερβία. Τελευταία 1000 άνθρωποι διασχίζουν καθημερινά τα σύνορα της Ελλάδας με τη Μακεδονία, ενώ μέχρι πριν λίγες εβδομάδες δεν ξεπερνούσαν τους 200 τη μέρα. Υπάρχουν όλο και περισσότερες αναφορές για βίαια περιστατικά και κακοποιήσεις από διακινητές και εγκληματικά κυκλώματα στη συγκεκριμένη διαδρομή. Επιπλέον, οι συνοριακοί έλεγχοι γίνονται πιο αυστηροί.

«Η Ευρώπη έχει ξεκάθαρα την ευθύνη να βοηθά όσους αναζητούν προστασία από τον πόλεμο και τους διωγμούς», δήλωσε ο Αντόνιο Γκουτέρες. «Το να αποποιούμαστε την ευθύνη αυτή αποτελεί απειλή για τα θεμέλια του ανθρωπιστικού συστήματος, που με τόσο κόπο οικοδόμησε η Ευρώπη».

Βλ.: www.unhcr.de

«Εδώ και χρόνια οι πρόσφυγες προσπαθούν με μικρά σκάφη να περάσουν από την Τουρκία στην Ελλάδα. Η ελληνική ακτοφυλακή έσπρωχνε επί σειρά ετών συστηματικά και με βάνανσο τρόπο τους ανθρώπους πίσω στα τουρκικά ύδατα, πράγμα που σχεδόν σταμάτησε μετά από εντολή της νέας ελληνικής κυβέρνησης. Επρόκειτο για ειδικές μονάδες, που με μάσκες στα πρόσωπα και όπλα στα χέρια λήστευαν τους μετανάστες και τους έσπρωχναν μετά πίσω στη θάλασσα».

Hagen Kopp, συνιδρυτής του γερμανικού ομοσπονδιακού δικτύου «kein Mensch ist illegal» («κανείς άνθρωπος δεν είναι παράνομος»), και ακτιβιστής στην τοπική πρωτοβουλία για τους πρόσφυγες «Lambdusa in Hanau» («Η Λαμπεντούζα στο Χάναου»). Είναι από τους σχεδιαστές του διεθνικού εγχειρήματος «Watch the Med» που στηρίζεται από την medico, καθώς και της συνδεδεμένης με αυτό πρωτοβουλίας «Alarm-Phone». Οι δύο πρωτοβουλίες στηρίζουν πρόσφυγες και μετανάστες που διατρέχουν κίνδυνο στη θάλασσα, ενώ ταυτόχρονα ασκούν πίεση για το ευρωπαϊκό συνοριακό καθεστώς.

Στόχοι του περιοδικού FCH και FCH-Impressum

Το *FaktenCheckHellas* (FCH) κυκλοφορεί από τον Απρίλιο του 2015 στη γερμανική γλώσσα. Από το νούμερο 4 το *FaktenCheckHellas* (FCH) υπάρχει σε έξι γλώσσες: γερμανικά, ελληνικά, αγγλικά, γαλλικά, ιταλικά και ισπανικά. Από το τεύχος 3 το FCH κυκλοφορεί ως ένθετο της εφημερίδας Εφ.Συν. Το νούμερο 4 κυκλοφόρησε ως ένθετο μόνο σε συντεταγμένη μορφή. Εδώ κρατάτε στα χέρια σας την πλήρη οκτασέλιδη έκδοση του FCH04.

Ο στόχος του *FaktenCheckHellas* (FCH) είναι η ανάπτυξη και ενίσχυση ενός ευρωπαϊκού, ή ακόμα περισσότερο παγκόσμιου κινήματος αλληλεγγύης με τον πληθυσμό της Ελλάδας.

Κίνημα, που έχει και συμβολικό χαρακτήρα. Πρόκειται για κίνημα που στρέφεται κατά της πολιτικής της λιτότητας, του φαρμάκου δηλαδή, που παρέχεται προς όφελος των μεγάλων επιχειρηματικών ομίλων και των τραπεζών, και το αποτέλεσμα του οποίου είναι η φτωχοποίηση του πληθυσμού και η αύξηση των δημόσιων χρεών, ενώ παράλληλα τα κέρδη και οι τόκοι εκτινάσσονται στα ύψη.

Κίνημα, που προπαγανδίζει μια κοινωνία, στην οποία στη θέση του κέρδους και των τόκων πρέπει να μπου οι ανθρώπινες ανάγκες, η αξιοπρέπεια του ανθρώπινου είδους και η αλληλεγγύη.

Το FCH υποστηρίζεται στη Γερμανία από 50 περίπου επώνυμα πρόσωπα και μια ντουζίνα οργανώσεις από το δημοκρατικό και σοσιαλιστικό φάσμα.

Η συντακτική επιτροπή του FCH: Sebastian Gerhardt (Βερολίνο) · Werner Rügemer (Κολωνία) · Mag Wompe (Μπόχουμ) · Winfried Wolf (Μίχεντορφ/Βερολίνο). Αρχισυντάκτης και υπεύθυνος για τον τύπο: Winfried Wolf. Μετάφραση στα ελληνικά: Νικολέτα Χαράνα (Θεσσαλονίκη); Επιμέλεια: Νίκος Χειλάς (Αθήνα και Βερολίνο).

Η γερμανική έκδοση του FCH κυκλοφορεί από το: Büro für Frieden und Soziales – BFS e.v.: ταχυδρομική διεύθυνση: An den Bergen 112 · 14552 Michendorf, Deutschland.

Η συντακτική ομάδα του FCH θα χαρεί, αν το περιοδικό βρει τη μεγαλύτερη δυνατή διάδοση. Παραιτούμαστε ρητώς από ένα Copyright.

Για παραγγελίες για το FCH παρακαλούμε απευθυνθείτε στο: bestellen@faktencheckhellas.org

«Συνεχίστε με την FaktenCheck: HELLAS!»

Συνέντευξη με τον Δημήτρη Ψαρρά, από τη σύνταξη της Εφ.Συν., αντιπρόεδρο του συνεταιρισμού εργαζομένων της Εφ.Συν.

Από πότε υπάρχει η Εφ.Συν. και τι θέση κατέχει η εφημερίδα σας σήμερα στο φάσμα των έντυπων μέσων ενημέρωσης;

Η εφημερίδα μας πήρε σάρκα και οστά το Νοέμβριο του 2012. Οι περισσότεροι από εμάς εργαζόμασταν μέχρι το 2011 στη μεγάλη εφημερίδα «Ελευθεροτυπία», η οποία έκλεισε μετά από απόφαση των ιδιοκτητών. Οι μισθοί των εργαζομένων δεν πληρώθηκαν, απεργούσαμε για έξι μήνες. Χωρίς επιτυχία. Έτσι αποφασίσαμε να ιδρύσουμε μία εφημερίδα σε συνεταιριστική βάση. Η πολιτική κατεύθυνση της εφημερίδας προκύπτει από τις απόψεις του καθένα από εμάς. Όλοι οι δημοσιογράφοι έχουν το δικαίωμα να εκφράζουν τις προσωπικές τους απόψεις με την υπογραφή τους. Φυσικά και υπάρχει μια αριστερή συνισταμένη: είμαστε Αριστεροί και υπέρ του ΣΥΡΙΖΑ. Αυτό που έχει ιδιαίτερη σημασία είναι ότι η εφημερίδα μας είναι η μοναδική μεγάλη ελληνική εφημερίδα με διαρκώς αυξανόμενο αριθμό αντιτύπων.

Ποια είναι η εσωτερική δομή σας; Ιδρύσαμε έναν συνεταιρισμό,

στον οποίο όλα τα μέλη της ομάδας της Εφ.Συν. συμμετέχουν ισότιμα και έχουν ίσα μερίδια, από τους δημοσιογράφους ως τους «τεχνικούς». Ο καθένας μας συνεισέφερε 1000 ευρώ. Και όλοι εργαστήκαμε επί δύο μήνες χωρίς αμοιβή. Αυτό ήταν το αρχικό μας κεφάλαιο. Τώρα λαμβάνουμε όλοι τον ίδιο μισθό. Είτε προσφέρουμε «διανοητική» είτε «τεχνική» εργασία. Ο διευθυντής, η σύνταξη και το διοικητικό συμβούλιο του συνεταιρισμού εκλέγονται από όλα τα μέλη. Οι σημαντικές αποφάσεις λαμβάνονται από τη γενική συνέλευση.

Η εβδομάδα πριν το δημοψήφισμα αποτέλεσε αναμφίβολα ιδιαίτερη πρόκληση για μια αριστερή εφημερίδα. Υπήρξαν σαφείς συνέπειες για σας;

Η εφημερίδα συντάχθηκε φυσικά με την εκστρατεία υπέρ του «όχι». Υπήρχαν όμως και κάποιοι δημοσιογράφοι της Εφ.Συν. που ήταν υπέρ του «Ναι». Θεωρήσαμε ότι το βασικό μας καθήκον ήταν να δώσουμε απάντηση στην προπαγάνδα των άλλων μέσων ενημέρωσης, σύμφωνα με τα οποία το ερώτημα του δημοψηφίσματος

ήταν Ναι ή Όχι στη Ευρώπη και το ευρώ. Τα αποτελέσματα για μας ήταν στην αρχή θετικά. Την Παρασκευή πριν το δημοψήφισμα η Εφ.Συν. ήταν η πρώτη εφημερίδα! Όμως τα θαύματα διαρκούν μόνο τρεις μέρες. Πολύ γρήγορα διαπιστώσαμε ότι οι δανειστές δεν έχουν δημοκρατία, αλλά το μόνο που θέλουν είναι να επιβάλουν ένα νέο σκληρό μνημόνιο.

Η τρίτη έκδοση της FaktenCheck:HELLAS κυκλοφόρησε ως ένθετο στην Εφ.Συν. στις 22 Ιουνίου. Τι απήχηση είχε;

Η έκδοση αυτή ήταν πολύ σημαντική για εμάς και τους αναγνώστες μας. Η ύπαρξη ενός τόσο σημαντικού δημοσιογραφικού και πολιτικού εντύπου για την αλληλεγγύη των λαών της Ευρώπης προς την Ελλάδα βοήθη τις προσπάθειες του ελληνικού λαού να αντιμετωπίσει τις συνέπειες της κρίσης. Λάβαμε πολλά σχόλια, και ήταν όλα θετικά.

Πώς δεχτήκατε το νέο πρόγραμμα λιτότητας, που ενέκρινε το ελληνικό κοινοβούλιο στις 11 Ιουλίου;

Η προσέγγιση από την ευφορία

Αγαπητές συντρόφισσες και σύντροφοι, φίλες και φίλοι,

Θα ήθελα από τα βάθη της καρδιάς μου να χαιρετίσω την πρωτοβουλία σας, την FaktenCheck:HELLAS, και να ευχηθώ κάθε επιτυχία εκ μέρους της Κεντρικής Επιτροπής του ΣΥΡΙΖΑ.

Πρωτοβουλίες σαν τη δική σας δεν δίνουν μόνο ανάσες ζωής στον αγωνιζόμενο λαό της Ελλάδας. Ταυτόχρονα, σφυρηλατούν τη διεθνή ενότητα των ελεύθερα σκεπτόμενων ανθρώπων κόντρα στους διαχωρισμούς και τους εθνικισμούς. Η διεθνής αλληλεγγύη δίνει σε όλους μας δύναμη, καθώς και την ελπίδα ότι αυτός ο κόσμος μπορεί να αλλάξει.

Εύχομαι να δούμε γρήγορα το εγχείρημα σας να εξαπλώνεται σε όλη την Ευρώπη. Και χαιρόμαστε ιδιαίτερα όταν ακούμε και στην Αθήνα τη φωνή των αλληλέγγυων Γερμανών μέσω της FaktenCheckHELLAS.

Αθήνα, 7 Ιουλίου 2015

Τάσος Κορωνάκης - Γραμματέας της Κεντρικής Επιτροπής του ΣΥΡΙΖΑ

[φωτογραφία από τη σύνταξη της Εφ.Συν.]

Από τη σύνταξη της Εφ.Συν. στην Αθήνα, 6 Ιουλίου 2015, με αφορμή τη χορήγηση δωρεάς ύψους 10.000 ευρώ από την FaktenCheck:HELLAS προς την Εφ.Συν. Η παράδοση έγινε σε μετρητά, καθώς οι τράπεζες είχαν ήδη κλείσει. Από αριστερά προς δεξιά: ο διευθυντής σύνταξης της Εφ.Συν. Γιάννης Σμυρλάκης, ο Βίνφριντ Βολφ (FCH) και ο αναπληρωτής αρχισυντάκτης Δημήτρης Ψαρράς. Κάτω: Η έκδοση της Εφ.Συν. την ίδια μέρα, 6 Ιουλίου 2015, με τον σοκαρισμένο επικεφαλής του Eurogroup Γ. Ντάισελμπλουμ και το εκπληκτικό αποτέλεσμα του δημοψηφίσματος, 61.3% υπέρ του «Όχι» στις προσαγές που ήθελε να επιβάλει στην Ελλάδα η πραγματική Τρόικα, αποτελούμενη από το ΔΝΤ, την ΕΕ και τη γερμανική κυβέρνηση. Και τις οποίες εν τέλει κατάφερε παρόλα αυτά να επιβάλει μία εβδομάδα αργότερα.

του δημοψηφίσματος στη σκληρή πραγματικότητα του νέου μνημονίου ήταν δύσκολη. Διαπιστώνουμε ότι υπάρχουν βελτιώσεις σε σχέση με προηγούμενα μνημόνια, π.χ. η φορολόγηση των εφοπλιστών. Ωστόσο το γεγονός παραμένει: έχουμε ένα νέο πρόγραμμα λιτότητας. Δεν γνωρίζουμε ακόμα [κατά τη συνέντευξη, σ.σ. FCH], αν θα υπάρξει τελική συμφωνία με τους δανειστές. Αυτοί απαιτούν όλο και μεγαλύτερες παραχωρήσεις, που δεν μπορούν να γίνουν αποδεκτές. Ασφαλώς υπάρχουν για πρώτη φορά και κάποιες χώρες, που υποστηρίζουν την Ελλάδα. Ωστόσο το τίμημα παραείναι υψηλό. **Θα ήθελες να ζητήσεις κάτι από την FaktenCheck:HELLAS;** Αντιλαμβάνομαι ότι στο πλαίσιο

του εγχειρήματος της FCH έχουν προκύψει πολλές ερωτήσεις και απορίες σχετικά με τις πρόσφατες εξελίξεις. Όπως είναι φυσικό, οι εξελίξεις αυτές μπορούν να ερμηνευτούν πολιτικά με διάφορους τρόπους. Όμως η αλληλεγγύη προς τον ελληνικό λαό είναι τώρα σημαντικότερη από ποτέ. Θα ήθελα να διευκρινίσω ότι όλοι εμείς που υποστηρίζαμε την κυβέρνηση του ΣΥΡΙΖΑ και συνταχθήκαμε με την εκστρατεία υπέρ του «Όχι» στο δημοψήφισμα, δεν τρέφουμε ανταπάτες. Έχω μια επιθυμία: Να συνεχίσετε με το εγχείρημα της FaktenCheck:HELLAS, που είναι μέχρι στιγμής τόσο επιτυχημένο. Σας εμπιστευόμαστε. Και σας ζητάμε κι εσείς με τη σειρά σας να εμπιστευτείτε τον ελληνικό λαό.